HALKIN SESİ 117

12 TEMMUZ 1977
250 Kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

DEMİREL AKINTIYA KÜREK ÇEKİYOR

CHP'nin ÖNÜNDEKİ İKİ YOL

Tekelci bürokrat burjuvazinin faşist emperyalist diktatörlüğünün belgesi:

YENİ SOVYETLER BİRLİĞİ ANAYASASI

ORTA SAYFADA

İŞTE HALK

İŞTE SOSYAL-FAŞİST DIKTATORLUK

Adana cezaevinde kanunsuzlukları protesto için açlık grevi

Adana Cezaevi'nde tutuklu bulunan Ahmet Alpay Erinç faşist baskıları protesto etmek amacıyla açlık grevine başlamıştır. Alpay Erinç'in bu konuda dergimize gönderdiği mektubu kısaltarak yayınlıyoruz:

"Türkiye halklarını ve etkin kamuoyunu yanıltmak isteyen emperyalist ve işbirlikçi çevreler nazi türü iğrenç provokasyonlarını artık her kademede uygulamaktan çekinmiyorlar.

"Anti-demokratik bu tür provokasyonların son örneklerinden biri yurtsever devrimci İsmail Gökhan Edge'nin 1976 Kasımında Diyarbakır'da işkence ile katledilmesi olayıdır...

"İ. G. Edge'nin ölümüyle doğan sorumluluğu, olayı kamuoyunda meşrulaştırmak yoluyla geçiştirmek isteyen işkenceciler, İ. G. Edge' nin verdiğini iddia ettikleri sahte bir ifade ile, ben Ahmet Alpay Erinç'i, Bekir Bahçeci'yi, Şaban Kuş'u, Mustafa Kaya'yı ve Alper Alaattin Tansel'i tutuklamışlardır...

"6.12.1976 tarihinde Zonguldak'ta tutuklanarak geti-rildiğim Adana Birinci Şube Müdürlüğünde MİT subaylarının nezaretinde altı gün, altı gece işkence ve baskı gördüm...

"Tevkifimizden sonra Adana 2. Ağır Ceza Mahkemesinde başlayan yargılanmamız boyunca mahkeme kurulu İ. G. Edge'nin ölümü üzerindeki soruşturma istemlerimizi reddederek provokasyonun delillerini ve Gökhan Edge olayı ile bizim davanın bağlarını yoketme yoluna gitmişlerdir.

"İddia dayanağı somut hiç bir delil olmamasına rağmen yedi aydır tutukluluğum ile ilgili kararı bozmamış-lardır.

"Olayı zamanla kamuoyu ilgisinden uzaklaştırarak cezalandırma yoluna gitmekle provokasyonlarına suçlu yaratmak isteyen gayrı meşru makamlar hazırladıkları bu senaryoyu tamamlayabileceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar.

"Anti demokratik uygulamaları protesto amacıyla 28 Haziran 1977 tarihinde başladığım açlık grevine katkı ve desteklerinizi bekliyorum.

"İşkence ve baskılar son bulmalı, işkenceciler yargılanarak cezalandırılmalıdır."

Ahmet Alpay Erinç

V.Kartal

C.İşcan

İki devrimci arkadaşı trafik kazasında kaybettik

18.6.1977 günü Ankara-Samsun yolu üzerinde meydana gelen bir trafik kazasında Veli Kartal ve Cavit İşcan adlı devrimci arkadaşlar öldüler. Arkadaşların bulunduğu araba bir otobüsün altına girdi ve iki devrimci hemen orada can verdi.

Veli ve Cavit arkadaşlar Ankara Saimekadın semtinde faşistlere karşı verilen mücadelelerde yer aldılar. Saimekadın Halkevi'nin mücadelesine katıldılar. Saimekadın'da dergimizin halka ulaştırılmasına yardımcı oldular. İki devrimci arkadaş çalışkanlıkları ile tanınırlardı. Veli arkadaş bir lokantada garsonluk yapıyordu. Burada da patrona karşı mücadeleye katıldı. İki devrimcinin ölümü bütün Saimekadın halkı tarafından üzüntüyle karşılandı.

Saimekadın'dan devrimciler

Çorum'un Beylice Köyü Halkı:

"Faşist MC'yi yeniden kurdurmayalım"

İş başına geçmesiyle birlikte yüzlerce kişinin kanını döken MC iktidarı değil miydi? Taksim meydanlarında, Erzincan'da, Tandoğan'da işçileri ve halkı kana boğan faşist MC değil miydi? Sendika isteyen işçinin üzerine panzerli, copli saldırılar düzenleyen, Sazlıköy'de, Pazarcık'da, Urfa'da toprak isteyen topraksız köylülerin üzerine jandarma salan faşist MC değil miydi? Okulları işgal edip, öğrenim özgürlüğünü ortadan kaldıran MC değil miydi? Komandoların zincirlerini çözüp halka ateş açtıran, "komünistler ayaklanıyor" deyip tertipler düzenleyenler bunlar değil miydi? Yine Kara Kuvvetleri Komutanının başını çektiği faşist darbeyi hazırlayanlar faşistler değil miydi? "Kardeşlerime kredi sağlayacağım", "sahte temellerin çukurlarını kaybettireceğim" diye sosyal-emperyalistlerle milyarlık kredi anlaşmaları yapanlar bunlar değil miydi?

Şimdi soruyoruz MC'nin faşist yöneticilerine. Ne amaçla yeniden iktidara hazırlanıyorlar? Bunların ne yapacaklarını, ne yapmak istediklerini halkın bilmediğini mi sanıyorlar? Yaptıklarının hesabını vermeyeceklerini mi sanıyorlar?

Bunun için Sungurlu'nun Beylice köyü halkı olarak yeniden kurulmak istenen MC'yi istemiyoruz. Faşist MC'nin kurulmaması için tüm halkımızın mücadele etmesini, MC faşistlerinden yaptıklarının hesabının sorulmasını istiyoruz.

Gazetemiz Halkın Sesi'nin geçmişte verdiği mücadelesini sürdüreceğine, tüm halkımızı mücadeleye çağıracağına inanıyoruz.

Beylice Köyü halkı adına
Hüseyin Acıpınar

Köy Heyetinden Hasan Değirmenci
Köy Muhtarı Mehmet Yalçın
ve tüm köy halkı

Tunceli halkı oportünist yalanları mahkum etti

H. Birliği 10. sayısında "Halkın Sesi Oportünistlerine Halkın Verdiği Cevap" başlıklı bir yazı yayınladı. Yazıda Doğrutay köyünde Halkın Sesi'nin afişlerini yapıştıranların halkın ve devrimcilerin tepkisiyle karşılandığı söyleniyor.

Biz bu yazıyı köylülere okuyup, tartıştık. Gerçekle zerre kadar ilgisi olmayan bu yazı için köylüler, H. Birliği ve H. Kurtuluşu'na şunları söylüyorlar: "Biz kime karşı olduğumuzu, kimden hesap soracağımızı iyi biliyoruz. Biz Halkın Sesi'nin siyasetine imza bile verdik. H. Birliği'nin bu yazdıkları bizim fikrimiz değildir."

Bunlar sadece bizim köyümüzde değil, Türkiye'nin birçok yerinde Halkın Sesi'nin astığı afişleri yırtarak, Amerikan ve Rus uşağı partilere hizmet etmişlerdir. Bunlar halkı kendi çirkef oyunlarına karıştırmaya kalkmasınlar. Bizler seçim döneminde yüzlerce köyde olduğu gibi, bu köyde de halkı bağımsızlık, toprak ve özgürlük için mücadeleye çağırdık. Halka en tehlikeli partileri gösterdik, imza topladık, propaganda yaptık, seçimlerle ilgili kitapçığımızı sattık. Doğru siyasetimizi halka kavratmaya çalıştık.

Doğrutay Köyünden
Bir Grup Devrimci

"Tutukluluğum kaldırılsın"

İki gözü de görmeyen, caddede karşıdan karşıya geçebilmek için bile yardım isteyen bir vatandaşım. 11 Mart 1977 tarihinden beri, komünizm propagandası yaptığım iddiasıyla tutuklu bulunuyorum.

Soruyorum: Gözleri görmeyen bir vatandaşın kaçma ihtimali olabilir mi? Bu çağdışı bir anlayış değil midir?

Her tarafı sağlam olup maddi durumu son derece iyi olan, yurdışına bile kaçmak için imkanları olan Yahya Demirel'in mahkemesi tutuksuz olarak devam etmektedir. Görüldüğü gibi ülkemizde bazı vatandaşlara öz, bazılarına ise üvey evlat gibi bakılmaktadır.

Halk Ozanı Aziz Hanefi Berdibek
Toptaşı Cezaevi - İstanbul

Samandağı tarım işçilerinden mektup

Adana'nın topraklarını gaspeden toprak ağaları haklarımızı gaspetmekte daha fazla çalıştırmaktadırlar. Ağalar tuvalete gitmemizi bile sıraya tabi tutuyorlar. Devrimci marşlar söylediğimiz zaman bize küfrediyorlar ve "sizi aç yatırırım" diye avaz bağırıyorlar.

9000 dönüm araziyi kaplayan AP'li ağa Hulusi Köymen, bizi sindirmek istemektedir. Birgün tarlada çalışırken "Ne Rus Ne de Amerikan Çizmesi" türküsünü söylüyorduk. Ağa yaltakçısı Hasan Doğan geldi ve kazmalarımızı aldı. Bizi işten atmak istedi. Ama ayrılmadık, direneceğiz.

40 Tarım İşçisi

Erzincan İliç'te MTA işçileri faşistlere derslerini verdi

Erzincan'ın İliç ilçesinde MTA Sondaj Kampında çalışan işçilerin çoğunluğu yurtseverdir. Fakat MHP'li olarak bilinen şöför Muhsin Taşkaya ve oto tamircisi Selahattin Bölükbaşı, öteden beri halkın arasında benimsenmeyen, nefretle karşılanan insanlardır. Geçenlerde MTA Kampının görevli memuruna bunlar hakkında İliç halkından şikayet gelmiştir. Görevli memur yukarda ismi geçen faşistlere "yapmayın" çağrısında bulunmuş ve faşistler görevli memura saldırmışlardır. İşçiler de onlara derslerini vermişler dir. İliç halkı, halkın dostlarının devrimciler olduğunu gözleriyle görmüştür.

MTA Sondaj Kampı
İşçilerinden Celal Benli

HALKIN SESİ:HAFTALIK SİYASİ DERGİ/SAHİBİ: HÜSEYİN KARANLIK/SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: MUSTAFA TÜTÜNCÜBAŞI/ YÖNETİM YERİ: KLODFARER CADDESİ 38/1, DİVANYOLU-İSTANBUL/YAZIŞMA VE ABONE ADRESİ: P.K.1103 KARAKÖY-İSTANBUL/BASKI: DAILY NEWS YAYIN İLANLARI: 200TL/GENEL DAĞITIM: TÜR-DA/ANKARA DAĞITIM: FİKRİ NİGİŞ

DEMİREL AKINTIYA KÜREK ÇEKİYOR

Proleter devrimciler, üç yıldan beri hakim sınıflar içinde güçlenen eğilimin faşizm değil, reformculuk olduğunu belirtiyorlardı. Bugüne kadarki gelişmeler," faşizmin tırmanışı" teorisinin gerçeğe dayanmadığını ortaya koydu. Hakim sınıflar içinde "tırmanan" akım, sosyal-demokrasidir, yani halka taviz verme eğilimidir. Söz yerindeyse, hakim sınıflar önlerindeki dereyi sosyal-demokrasi atına binerek geçmeyi düşünüyorlar.

Gazeteler, Demirel'in Erbakan ve Türkeş ile yeni bir MC hükümeti kurmak için anlaştığını yazıyorlar. Demirel'in bu çabası aslında akıntıya karşı kürek çekmekten başka bir anlama gelmiyor. Türkiye'nin başında bir MC hükümeti varken, niçin erken seçime gidilmiştir? Avrupa ülkeleri ve ABD'den tutun da, Koçlara, Sabancılara ve ordu komutanlarına kadar uzanan "etkin" güçler, herhalde yeni bir MC hükümeti kurulsun diye erken seçim istemediler. Ersun ve Türkeş'lerin parlamentoyu ortadan kaldırmaya yönelen tertipleri niçin karaya oturdu? Çünkü onlar, sosyal-demokrasi atına binme eğilimine karşı çıkmışlar, yani hakim sınıflar içindeki akıntıya karşı kürek çekmeye kalkışmışlardı. Bugün "etkin" güçler, çıkar yolu "bir yıl, iki yıl, ya da bir dönem" Ecevit'in sorumlu olduğu bir hükümetin kurulmasında görmektedirler. Metin Toker, hakim sınıflar içinde ağır basan bu eğilimin sebebini üç yıldır özet olarak şöyle işlemektedir: Kıbrıs meselesini barışçı yoldan ancak Ecevit çözebilir ve bugün Türkiye'deki bütün güçleri ancak Ecevit yerli yerinde tutabilir.

Hakim sınıflar, devleti esaslı biçimde elden geçirmek ve bazı köklü tedbirler almak gerektiğini artık sık sık belirtiyorlar. Hatta Hürriyet gazetesinin başyazısı şunları bile yazmaktadır :"...bugün Türkiye'nin neresinde ne bozuksa, orada Milliyetçi Cephe döneminin ektiği bir tohumu, yozlaştırdığı bir ilkeyi aramak lazımdır. O nedenle kim gelirse gelsin, harap bir binanın yerine yenisini yapmak için başvurulacak yol ne ise, her şeye öyle başlamak gerektiğini bilmelidir." (Hürriyet, 8 Temmuz 1977)

Hakim sınıflar, bu "harap binayı" tamir edecek adamın Ecevit olduğunda, gittikçe daha geniş bir ittifak sağlıyorlar, öte yandan Ecevit'i sımsıkı denetim altına almak için gerekli harekatı da devam ettiriyorlar. Dereyi geçtikten sonra kullanabilecekleri Bozkurtu ise korumaya özen gösteriyorlar. Bu sebeple "işkencecilerden hesap sorma sözünü unutması için Ecevit'e uyarı yapılıyor. Hakim sınıfların çeşitli güçleri 1 Mayıs katliamının ve daha sonraki tertiplerin üzerine sünger çekilmesinde anlaşıyorlar. Ecevit bu anlaşmayı İzmir ve Adana konuşmalarında "bu konuları deşmekten yana olmadığını" söyleyerek açıklıyor.

Özetleyecek olursak, bugün hakim sınıflar içinde ağır basan eğilim, Kıbrıs ve Ege meselelerini çözecek, dış kredi musluklarını açtıracak ve halkın güçlerini ufak tefek tavizlerle yerinde tutacak bir Ecevit hükümeti (daha da iyisi bir CHP-AP koalisyonu) kurulmasıdır. Fakat gerektiği zaman bu hükümetin yerine getirilecek ve halka karşı faşist bir bastırma harekatında kullanılacak güçler de yedekte tutulmalıdır.

MC hükümetinin yeniden kurulması için yapılan anlaşmayı, işte bu tahlile dayanarak "akıntıya kürek çekmek" olarak niteliyoruz. Böyle bir hükümet, her şeyden önce halkın kararlı mücadelesi ile karşılaşacaktır. Ecevit'in yürüteceği muhalefet, Kıbrıs meselesi çözülene kadar kapalı kalacak olan dış kredi muslukları, AET' nin Türkiye'nin istekleri hakkındaki kararını Kıbrıs meselesinin çözülmesine ertelemesi vb., bütün bunlar Demirel ve Türkeşlerin altından kalkamayacağı kadar ağır yüklerdir. Türkiye şartlarının yeni bir MC hükümeti kaldıramayacağını aslında herkes görebilmektedir. Ne var ki, yağmanın pay edildiği köşebaşlarını tutanların, devlet iktidarının nimetlerini kolayca bırakmayacakları da açıktır. Demirel'in artık "çırpınma" olarak niteleyebileceğimiz direnişi böyle açıklanabilir. Bu çırpınma, uzak bir ihtimalle yeni bir MC kurabilse dahi, böyle bir hükümeti devam ettirebilecek güçten yoksundur. Çünkü arkasındaki toplumsal güçler sürekli olarak erimektedir.

Proleter devrimciler, yeni bir MC hükümetinin kurulması çabalarına karşı kararlı olarak mücadele edeceklerdir. MC hükümeti, günümüz şartlarında Türkiye'de kurulabilecek olan en zalim ve en yağmacı hükümettir. Bugün parlamentodan çıkabilecek çeşitli hükümetler karşısında fark görmemek ve hepsini aynı sepete atmak, bütün "devrimci" pozuna rağmen, aşırı sağcı bir tutumu yansıtmaktadır.

Öte yandan yeni bir MC hükümetinin kurulması halinde geri çekilmeyi gerektiren şartlarda yaşamıyoruz. Halkın MC hükümetinin kurulmasına vereceği cevap, bu faşist zorbaların yıkılması için kararlı mücadeledir.

Günümüz şartlarında Türkiye'de parlamentoyu da ortadan kaldıracak faşist bir darbe tehdidi yükselmiyor. Bunu berrak bir şekilde tespit etmekte, halkın mücadelesi açısından yarar vardır. Çünkü revizyonistler "faşist darbe" korkuları yayarak, kendi sosyal-emperyalist uşağı yüzlerini gizlemeye ve halkın saflarına sızmaya çalışıyorlar. CHP yöneticileri ise, böyle bir tehdidi öne sürerek verdikleri ve verecekleri bütün tavizleri haklı gösterme çabasındadırlar. Revizyonizmin devrim saflarındaki uzantıları olan Üçlü Oportünist Blokun şeflerine gelince, onlar durmadan yeni bir faşist saldırı kampanyasının ha başladığını ha başlayacağını söylüyorlar. Üçlü Blok şeflerinin, 1 Mayıstan sonra dergileri dahil her şeylerini ortada bırakarak paniğe kapılmaları, revizyonist durum tahliline revizyonistlerden daha fazla inanmalarından ileri geliyordu.

Oysa bugün, halkın saflarında yer alan herkesin cesur ve serinkanlı olmasını gerektiren şartlarda yaşıyoruz. Durum, halkın mücadelesi için elverişli, iki süper devlet ve özellikle Sovyet sosyal-emperyalistleri açısından olumsuz yönde gelişmektedir.

Ne var ki, gerek reformculuk gerekse maceracılık, halkın saflarında teslimiyet, bölücülük, kargaşalık ve kitlelerden kopma eğilimlerini güçlendirmeye çalışıyor. MHP binalarına veya oraya buraya bomba atmayı günün siyasal görevi olarak tespit etmek için, bugün MHP'li olmak gerekir. Maceracılıkla MHP arasındaki sınırın karıştığı bugünkü durumda, maceracılığı eleştirmeye özel bir önem vermeliyiz.

Proleter devrimci hareket, her türden maceracı akımla ve revizyonistlerin istediği türden "maocular" olan Üçlü Oportünist Blokla arasına kesin bir çizgi çekmelidir. İşçi sınıfı devrimcilerinin, maceracılar ve Üçlü Oportünist Blokla ortak bir yanları olmadığını en geniş halk yığınlarına anlatmalı ve pratikte de göstermeliyiz. Proletarya hareketi, ancak bu tutumda direnirse, emekçi halkla birleşir. Maceracılar ve Üçlü Oportünist Blokun şefleriyle birleşenler, emekçi halkla birleşemez.

Reformculuğa karşı mücadelede ise, emekçi kitleleri kendi tecrübeleri ile devrimci mevzilere kazanma siyasetini uygulamalıyız. Reformculuğun etkilediği geniş kitlelerin önüne, her dönemeçte halkın yararına olan devrimci siyaseti somut olarak koymalıyız. Emekçi halk içinde yankı uyandıracak ve halkı eyleme çekecek tutum budur.

CHP'nin ÖNÜNDEKİ İKİ YOL

5 Haziran seçimlerinden beri, büyük burjuvazi ve toprak ağaları, Ecevit'e bütün konulardaki şartlarını dayatıyorlar ve onu tamamen denetim altına almak için gerekeni yapıyorlar. Ecevit ise direniş göstermeden, dayatılan şartlara boyun eğmektedir. CHP yöneticileri, özgürlük isteyen geniş halk yığınlarına karşı kendilerini savunabilmek için, bu tutumlarının parlamento aritmetiğinin doğurduğu bir zorunluluk olduğunu ileri sürüyorlar. Birçok demokrat ve ileri unsur, MC belasından kurtulabilmek için Ecevit'in başka çaresi olmadığını düşünüyor. Ecevit'e bir fırsat verilmesi gerektiğine inanan, CHP'yi bir kere sınamak isteyen geniş halk yığınları içindeki eğilim de budur.

Ecevit kuzu gibi teslim olmak zorunda mıdır? Özgürlük için, demokrasi için, köylüye toprak dağıtmak, işkencecilerden hesap sormak ve can güvenliğini sağlamak için, Ecevit'in hiç bir kuzu ve gücü yok mudur? Bugün reformculuğa karşı mücadele, işte yukardaki soruları geniş halk yığınları önünde aydınlatarak yürütülebilir. Yoksa kafasında bir dirhem akıl kalmamış olan Üçlü Oportünist Blokun şeflerinin yaptığı gibi, CHP'yi faşistlerle aynı sepete atarak değil.

Biz öyle düşünmesek de, geniş halk yığınları Türkiye'nin birçok meselesini CHP'nin çözeceğine inanıyor. Halk yığınlarını reformculuğun etkisinden kurtarıp devrimci mevzilere çekmenin yolu nedir? "Ha MC gelmiş, ha CHP, farketmez" diyerek böyle büyük bir iş başarılabilir mi? Başarılamaz, çünkü bütün halk, MC ile CHP arasında bir fark olduğunu biliyor.

Proleter devrimciler, CHP'nin halk yığınlarına güvenmediği için teslim olduğunu, aslında kısa dönemde de bir çıkar yol bulunduğunu halka anlatabilirler. Bunun için her şeyden önce, halkı kendi tecrübeleriyle devrimci mevzilere kazanmak taktiğini benimsemek gerekir. Yoksa, herkese birden darbe indirmek ve her gün "devrim, devrim" diye kırk defa bağırmak devrimci taktik değildir; bunlara Lenin "çocukluk hastalığı" adını vermiştir.

Proleter devrimciler, "Ecevit'in başka çaresi var mı?" sorusuna halk yığınları önünde geçerli ve gerçekçi bir cevap vermeli ve CHP' nin uzlaşmasının zorunlu bir uzlaşma olmadığını göstermelidirler. Reformculukla mücadelenin düğümlendiği nokta budur. Çünkü geniş yığınlar bugün bu noktada bulunuyorlar.

Ecevit, kendisini destekleyen, hatta lideri olduğu parti içinde yer alan çeşitli halk sınıflarının menfaatlerinden koparak ve elindeki kozları bırakarak gericilikle uzlaşmaktadır. Bugün Ecevit ve çevresi, Türkiye'nin hiç bir meselesine geniş bir ufuk içinden bakamıyor ve büyük burjuvazi ile toprak ağalarının günlük politikası içinde boğulup kalıyor. Ecevit'in eskiden beri dilinden düşürmediği "halkın gücüne inanmak" sözü, Türkiye'nin kaderi ile ilgili meselelerde içi boş bir laf halini alıyor.

Evet bugün Türkiye'nin gelip kapıya dayanmış olan çok önemli meseleleri vardır. Bunlar, bir kere iki süper devlete karşı bağımsızlık davasının bir parçası olarak Kıbrıs ve Ege meseleleridir. Türkiye, bu meseleleri Kıbrıs ve Yunanistan halklarıyla dostluğunu pekiştirecek bir şekilde barışçı yoldan çözmek zorundadır; Kıbrıs'taki askerleri geri çekmeli ve Ege'de karşılıklı anlayışa dayanan bir çözüm bulunmalıdır. Bunlar, Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmasını önlemek ve ABD emperyalizminin eline bakar durumdan kurtulmak için yapılması gerekli işlerdir. Türkiye'nin ikinci güncel meselesi, toprak ve özgürlük meseleleridir. Dünyanın büyük kargaşalıklara sürüklendiği günümüz şartlarında, ancak bu meselelerini çözmüş, demokratik bir toplum yaratmış olan bir Türkiye, kendi içinde birlik ve beraberliğini koruyabilir ve dış düşmanlara karşı en büyük güvenceye kavuşur.

Ecevit, geniş halk yığınlarının bu temel taleplerini savunmada kararlı olduğu zaman güçlü olabilir. Üstelik bugün Kıbrıs ve Ege gibi çok önemli bir meselede, bütün Türkiye'yi birleştiren geniş bir cepheden güç alınabilecek şartlar vardır. Doğu Akdeniz'de kargaşalık isteyen bir avuç luk Rus beşinci kolu dışında, âyağını Türkiye toprağına basan herkesi, Kıbrıs'ın bağımsızlığına saygı ve Yunanistan'la dostluk temelinde birleştirmek mümkündür. Bugün Türkiye'de bunu başarabilecek insanın Ecevit olduğuna inananlar büyük bir çoğunluk oluşturuyor. Ezici bir gücü arkasına toplayacak bir durumda olan Ecevit, bu güce yönelmiyor; Koçlar ve Sabancılar karşısında böyle önemli bir koza sahip olan bir liderin güveni ve rahatlığıyla davranmıyor. Tam tersine o, telaşa kapılıyor ve Türkiye'nin en gerici güçlerini ikna etmek için kendisini halkla birleştirebilecek her şeyden birer birer vazgeçiyor. Doğu'nun ağalarının ve beylerinin güvenini kazanmak için Nebil Oktay'ı Meclis Başkanlığına aday göstermesi bu tutumun son örneğidir.

Bugün Türkiye hakim sınıfları büyük bir sıkıntı içindedir ve CHP'ye muhtaçtır. Güçler dengesi CHP için elverişlidir. Ecevit ise bu şartlarda, bir kuzuda görülen uysallıkla teslim olmaktadır. CHP, son bir ayda verdiği tavizlerin çoğunu vermeyebilir ve gene de iktidar olabilirdi. Ama bunun için kitlelerin uyanışından güç almaya karar vermek gerekir. CHP, istenen her taviz karşısında, halka dönerek "benden istenenta vizler bunlardır, daha kararlı, daha güçlü [illegible]bir mücadele ile karanlık güçleri yerinden edebiliriz" diyebilir. Ne var ki, Ecevit, kendisine 213 sandalye kazandıran şeyin, kitlelerin uyanışı olduğunu unutuyor. Bu sefer de o uyanışın karşısında olan ve bu uyanıştan korkanların gözüne girmeye çalışıyor. Bizce Ecevit'in çıkmazı, 12 sandalye eksik kazanmasında değil, işte buradadır.

CHP'nin hem halkın uyanışından yararlanması, hem de bu uyanışa karşı olan güçlere güven vermeye çalışması böyle devam edemez. Bu çelişme, eninde sonunda CHP'yi de parçalar. İçinde bulunduğumuz tarihi dönemde, CHP'yi böyle bir parçalanmadan kurtaracak olan tek şey, kendi doğuşundaki Müdafai Hukuk ruhudur. Aslında bugün Türkiye, Kurtuluş Savaşı Türkiye'sinin arifesinde olduğu gibi çok büyük meselelerle karşı karşıyadır. Bu büyük meseleleri, bu kadar dar bir ufuk içinde, günlük politikaya böylesine saplanıp kalarak, bu derece ilkesiz ve kemiksiz bir siyasetle çözmeye imkan yoktur. CHP, ancak kendini Türkiye'nin geleceği ile birleştirebilirse, olaylara böyle bir bakış açısının verdiği cesaret ve serinkanlılıkla müdahale edebilirse, Türkiye'nin bağımsızlık ve demokrasi yolunda ilerleyişine katkıda bulunabilir, tıpkı 1920-1923 yıllarının CHP'si gibi. O zaman CHP (yani Müdafai Hukuk Teşkilatı), kendisini milletin menfaati ile birleştirebilmiş, emperyalistlere başkaldırabilmişti. Mustafa Kemal, günlük politikanın kuvvet hesaplarını aşarak, en büyük kuvvete, yani halka yönelebilmiş ve halkla birleşme cesaretini gösterebilmişti.

Bugün ancak iki süper devlete karşı açık ve kararlı bir tavır alan, Üçüncü Dünya ile birleşme politikasına cesaretle sarılan, Yunanistan' la dostluk için çalışan ve ancak halkın toprak ve özgürlük isteğini savunan bir CHP'nin geleceği vardır. Aksi takdirde CHP, içine yuvalanmış olan Rusya'nın beşinci kolu revizyonistlerin ve ABD yanlısı güçlerin kemirme ve parçalama faaliyetlerine terkedilir.

CHP yöneticilerinin bugün sandalye hesaplarından kafalarını kaldırarak, biraz dünyaya ve Türkiye'nin geleceğine bakmaya ihtiyaçları vardır. Çünkü onlar, bunu yapmadıkları için geleceği olan bir siyasetten gittikçe daha fazla uzaklaşıyorlar ve serinkanlılıklarını kaybediyorlar.

CHP'nin önünde iki yol vardır: Birincisi, partinin doğuşundaki Müdafai Hukuk ruhuna sarılmak; ikincisi, yeni bir Adalat Partisi olmak. Aslında CHP içinde, "Müdafai Hukuk yolu" nu destekleyecek büyük bir güç bulunmaktadır. Ecevit, tarihin getirip önüne koyduğu görevi, ancak bu siyasetin başını çekerse yerine getirebilir.

MC'nin dostu

(H. Kurtuluşu, sayı 63, sayfa 7)

"Her şeyden önce, faşist diktatörlüğün üzerine örtülen sahte 'demokrasi' perdesi ve kitleleri peşine takmış bulunan reformist hükümetin uyuşturucu demagojileri devrimci mücadeleyi belli ölçülerde güçleştirecektir. Kitlelerin düzenin temel özelliklerini kavramaları zorlaşacak ve reformcu hayallerin etkisi devrimci yükselişi bir süre için oldukça güçlü bir şekilde etkileyebilecektir...

"Buna karşılık yürütme organının doğrudan faşistlerin elinde olduğu koşullarda mücadele daha açık biçimlerde sürecek, hakim sınıflar terörü daha yoğun uygulamak durumunda kalacaklar, buna karşılık halkın mücadelesi de daha keskin biçimlerde gelişecektir.

"Her iki durumda da öz aynıdır. ...Bu iki durum arasında önemli bir fark mevcut değildir."

Parlamento gününü doldurdu mu?

CHP'nin, halka vaadettiği programı,aldığı yüzde 42 oy oranında gerçekleştirebileceğini açıklaması, aslında Türkiye'de parlamentoculuğun çıkmazını da göstermektedir. Hele CHP'nin bir aydan beri "226'yı tamamlamak uğruna" her şeyden vazgeçmesi, halk yığınları içinde "bu iş böyle olmaz" düşüncesini güçlendirmektedir. Bütün olgular, gerici parlamentoculuğun Türkiye'de çağını doldurduğunu bir kere daha gözler önüne sermiştir.

Evet bu gerici parlamento, çağını doldurmuş, fakat halk için gününü doldurmamıştır. Bugünkü şartlarda, parlamento ortadan kalktığı zaman, devrim gerçekleşmeyecek, fakat Türkeş ve Ersunlar, yani iki yıldan beri 300'e yakın devrimci ve emekçiyi katleden, 1 Mayıs katliamını düzenleyen güçler, bütün dizginleri ellerinde toplayacaklardır.

12 Mart faşistleri, Türkiye'de parlamentoyu ortadan kaldıracak gücü bulamamış ve reformcu CHP'nin yasal politika yapmasına katlanmak zorunda kalmıştır. Bu durum, emekçi halkın birçok yasal olanağı savunması ve kazanması ile de yakından ilişkilidir. Bugün parlamentoyu ortadan kaldırmak için elverişli şartlar hazırlamaya yönelenler bizzat 12 Mart güçleri ve Türkeşlerdir. Bunların gazetesi olan Günaydın, her fırsattan yararlanarak "parlamenter düzen içinde işlerin yürümeyeceği" düşüncesini yaymaya çalışıyor. Günaydın'ın epeyi zamandır sinsi bir şekilde işlediği bu fikir, Türkiye'deki en gerici güçlerin gelecekle ilgili bazı niyetlerini de ortaya koymaktadır. Üçlü Oportünist Blokun, "devrimcilik" diye satmaya çalıştığı her şeyi birden devirme politikası, bu noktada Günaydın'ın ve 12 Martçıların tutumuyla bir kere daha birleşmektedir. Bu kadarı bile, "devrimci" kisve altında yürütülen bu politikanın nelere hizmet edebileceğini ortaya koymaktadır. Marksist bir durum tahlili yapmayan, Türkiye'deki çeşitli güçleri ve bu güçler arasındaki ilişkiyi doğru olarak tespit etmeyenler, olayların yönünü göremeyen Üçlü Oportünist Blokun şefleri ve çeşitli "sol" görünüşlü tekkeler, halkın karşısına dönüp dolaşıp çoğu zaman revizyonizmin, bazen de faşizmin dolaylı güçleri olarak çıkıyorlar.

Bugünkü parlamenter düzenin açığa çıkarılması, halkı devrimci mevzilere çeken bir siyasete hizmet etmelidir. Bazı sözde "devrimciler" ise, geniş yığınları parlamentoyu ortadan kaldıracak faşist bir darbe karşısında "farketmez" tutumuna çekmeye çalışıyorlar. Yani bizzat faşist darbecilerin kamuoyunu hazırlama faaliyetlerine destek oluyorlar.

SAHTE TKP'YE RUSYA'NIN SATIN ALDIĞI ÖZGÜRLÜK

6 Temmuz günü İstanbul'da bir basın toplantısı düzenleyen üç Fransız revizyonisti altı gündür Türkiye'de bulunduklarını ve birtakım kimselerle görüşmeler yaptıklarını açıkladılar. Üç kişilik heyet Fransız revizyonist partisi tarafından yollanmıştı ve aralarında bu partinin merkez komitesi üyelerinden biri de bulunuyordu. Basın toplantısında yaptıkları açıklamalara göre gelişlerinin amacı Türkiye devlet adamlarıyla görüşerek sahte "TKP"ye "özgürlük" istemek ve İ.Bilen kliğinin reklamını yapmaktı. Görüştükleri kimseler arasında şunlar bulunuyordu: Senato Başkanı Sırrı Atalay, Milli Savunma Bakanı Hasan Esat Işık, İçişleri Bakanı Necdet Uğur,Senato Dış İlişkiler Komisyonu Başkanı Kamuran İnan ve eski Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil. Heyet ayrıca "ilerici sendikacılar"la ve sahte TKP'nin bir heyetiyle de görüştüğünü açıkladı.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin kendi beşinci koluna meşru faaliyet gösterme hakkı tanınması için Türkiye'ye baskı yaptığı bilinmektedir. Nitekim seçimlerden sonra Pravda gazetesi CHP'ye beşinci kolun serbest bırakılmasının "Türk Sovyet ilişkilerinin iyi bir düzeyde devamını isteyenleri" memnun edeceğini hatırlatmıştır. (Günay - dın, 18 Haziran 1977) Revizyonist İ. Bilen kliği efendilerinin bu doğrudan baskıları yanında, şimdi de Fransız revizyonistlerini aracı olarak Türkiye'ye yollamıştır. "TKP" adını sahtekarca bir reklam tabelası olarak kullanan İ. Bilen kliği hayatını ve gelişmesini Rusya'nın Türkiye üzerindeki baskılarına bağlamıştır. Brejnevler Türkiye'ye verdikleri kredilerle aynı zamanda Türkiye'de beşinci kollarına "yaşasın Rusya" diye bağırma özgürlüğünü de satın alıyorlar. İ. Bilen kliği Brejnevlerin baskıları sayesinde zaten Türkiye'de hakim sınıfların iznini sağlamışlardır. Son yapılan yeni bir reklamdan ve şamatadan ibarettir. Bu olay İ. Bilen kliğinin Türkiye işçi sınıfından ve halkından değil doğrudan doğruya sosyal-emperyalistlerden ve revizyonist uşaklarından güç aldıklarını bir kere daha ortaya koydu. İ. Bilen kliğinin ayakları Türkiye'de değildir. Bu klik doğrudan doğruya en tehlikeli süper devletin ajanıdır.

Zimbabve halkının kurtuluş mücadelesine önderlik eden ZANU'nun temsilcileri yurdumuza geldiklerinde neler olduğunu herkes hatırlar. O zaman Zimbabve halkının temsilcileriyle görüşmek şöyle dursun, ülkemizde bulunmalarına bile tahammül edemeyenler, şimdi Fransız revizyonistleriyle görüşmek için kuyruğa giriyorlar. Adamlar altı günde neredeyse devletin altını üstüne getirmişler! Çağlayangil'in şimdi boyun eğdiği kuvvet nedir? Gene AYDINLIK dergisine "siz devlet misiniz, niçin ZANU'yu çağırıyorsunuz?" diye sorular yöneltenler, revizyonistlerle görüşürken kendilerini hangi devletin baskısı altında hissettiler acaba? Bunun Sovyet sosyal-emperyalizmi olduğu açıktır.

Bir Üçüncü Dünya ülkesinin, Türkiye halkının mücadele arkadaşı olan Zimbabve halkının temsilcileri söz konusu olunca, utanç verici tutumlara girenler, sosyal-emperyalistler önünde süt dökmüş kediye dönüyorlar. Utanın beyler utanın! Bu rezilliği çağımızın ilk kurtuluş savaşını vermiş olan bir ülkede yapıyorsunuz!

ZANU heyeti yurdumuza revizyonistler gibi beşinci kol faaliyetinin serbest bırakılması için baskı yapmak amacıyla değil, Zimbabve halkının kurtuluş mücadelesini anlatmak için gelmişti. ZANU temsilcileri, daha yurdumuza ayak basar basmaz halka seslendiler ve çeşitli yerlerde kitlelere açık toplantılar yapacaklarını belirttiler. Revizyonistler ise kapalı kapılar arkasında pazarlıklar yaptılar.

Üçüncü Dünya ülkelerine karşı düşmanlık ve sosyal-emperyalistlere boyun eğme siyaseti bu olayla bir kere daha ortaya çıkmıştır. Bu şiyaset, Türkiye'yi gittikçe bataklığa sürüklemekten, dünyada yapayalnız ve emperyalistlere muhtaç kılmaktan başka bir sonuç veremez.

Yeni Çarlar nasıl bir hükümet istiyor?

Milliyet gazetesi sosyal-emperyalistlerin seçim sonrası Türkiye'deki gelişmeleri "ihtiyatla izlediklerini" yazıyor. Gazete yüksek düzeydeki bir Rus yetkilisinden şu sözleri aktarıyor: "Bizim açımızdan önemli olan Türk-Sovyet ilişkilerinin her alanda gelişmeye devam etmesidir. Son yıllarda görülen bu gelişme, çeşitli Türk hükümetleri tarafından sürdürülmüştür. Esasen bu konuda Türkiye'deki iki ana parti arasında önemli bir görüş farkı da yoktur. Bu itibarla Ecevit veya Demirel arasında bir tercih yapmak bizim için söz konusu olamaz." (Milliyet, 7 Temmuz 1977)

Sovyet sosyal-emperyalistleri Türkiye hakim sınıfları içinde bugün teslimiyet eğiliminin ağır bastığını görmekte ve bu temel üzerinde hangi hükümet kurulursa kurulsun farketmeyeceğini söylemektedirler. Dünyanın birçok ülkesi Türkiye'de Demirel ve Türkeş'in bulunmadığı, dış sorunlarda adımlar atabilecek bir hükümet isterken Rusya'nın bu tutumu dikkat çekicidir. Yeni Çarlar Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu iç ve özellikle dış sorunların kendi etkinlikleri için elverişli bir zemin yarattığını bilmektedirler. Bu yüzden Ege ve Kıbrıs sorunlarına sürekli çomak sokarak ve aynı zamanda elde ettikleri ekonomik etkinliği şantaj aracı olarak kullanmak suretiyle bu zemini yaşatmaya çalışmaktadırlar. Sosyal-emperyalistlerin diğer her hesabı ise büyük ekonomik güçlükler içinde bulunan Türkiye'nin kendilerine daha çok muhtaç olacağıdır. Yani Yeni Çarlar felaketlerin pusuna yatmışlardır. Onların biricik isteği parçalanmış, istikrarsız, komşularıyla başı dertte olan bir Türkiye'dir. Yüreğinde yurt ve halk sevgisi olan herkes Yeni Çarlara karşı sımsıkı birleşmelidir.

GELECEK SAYIMIZDA:

Sosyal-emperyalistlerin tarım ürünlerimiz üzerindeki yağması

Tekelci bürokrat burjuvazinin faşist emperyalist diktatörlüğünün belgesi:

YENİ SOVYETLER

Yeni Sovyet anayasa taslağı, 17 yılı aşkın çalışmalardan sonra nihayet 4 Haziran'da yayınlandı. Kruşçev, 1936'da Stalin'in önderliğinde hazırlanan ve kabul edilen Anayasanın yerine bir yenisini geçirmekten, ilk olarak 1959'da söz etmişti. Daha sonra Brejnev, 1964'te Kruşçev'i devirir devirmez anayasa komisyonu başkanlığını da ele geçirmiş ve taslağın 1967'de, Ekim Devriminin 50. yıldönümünden önce tamamlanacağını öne sürmüştü. Bu metin, Sovyet halkının muhalefeti ve Kremlin'deki bitmek bilmez klik çatışmaları sonucu ancak şimdi ortaya çıkarken, Rusya'da çok anlamlı başka adımlar da atılıyor. Son bir yıl içinde kendisine "mareşallik" rütbesini ve "vojd"(büyük lider) ünvanını verdirtmiş olan Brejnev, şimdi devlet başkanlığı görevini de resmen üzerine alıp, Yeni Çar olarak taç giyiyor. 1956'daki 20. Kongreden 20 yıl sonra, Stalin'e yeniden küfürler yağdırılıyor ve ismi milli marştan çıkartılıyor. Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı yeni bir iftira kampanyası başlatılıyor. Sovyet halkının Stalin'in önderliğindeki sosyalizmi inşa ettiği dönemi "karanlık yıllar" diye niteleyen Birinci Leonid, bugünün Rusya'sında artık "bütün toplumun kökünden değiştiğini", "toplum hayatının bütün alanlarda önemli ve temel değişikliklerin meydana geldiğini" söylüyor. Ve yeni bir anayasa ihtiyacının, işte bu değişikliklerden kaynaklandığı belirtiliyor.

Ne kadar çarpıcı bir itiraf! Evet, gerçekten de Stalin'in ölümünden bu yana, Sovyet devletinin ve toplumunun tabiatında çok köklü değişiklikler meydana gelmiş bulunuyor. Bu değişikliklerin özü,parti ve devlet iktidarının revizyonist dönekler tarafından gaspedilmesi, kapitalizmin her alanda geri getirilmesidir. Bu karşı-devrimin gerçekleştirilmesi için son 20 yılda ortaya atılan bütün modern revizyonist teoriler, yeni anayasada "kanun hükmü" olarak yer alıyor. Bu durum, Sovyet tekelci bürokrat burjuvazisinin, kendi faşist diktatörlüğünü ve sosyal-emperyalist siyasetlerini meşrulaştırmak için bu taslağı ortaya attığını göstermektedir.

«Bütün halkın devleti»: Burjuva diktatörlüğünün maskesi

İşçi sınıfı, kendi partisinin de, kendi devlet iktidarının da sınıf niteliğini, her zaman açıkça ilan eder. Proletarya diktatörlüğü, sosyalist bir anayasanın en temel ilkesidir. Oysa Sovyetler Birliği'nin yeni anayasa taslağı, devletin niteliği konusunda şunları söylemektedir: "Proletarya diktatörlüğünün görevlerini tamamlamış olan Sovyet devleti, artık bütün halkın devleti haline gelmiştir. ... Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği, bütün halkın sosyalist devletidir." Anayasaya göre Sovyetler Birliği Komünist Partisi de artık işçi sınıfının öncü müfrezesi değildir; "bütün halkın partisine" dönüşmüştür.

Devlet var, fakat sınıflarüstü! Bu devlete öncülük ettiği söylenen bir siyasi parti var, fakat o da sınıflarüstü! Bu saçmalıklar,ilk olarak Kruşçev tarafından , revizyonist partinin 1961 Ekiminde yapılan 22. Kongresinde ileri sürülmüştü. Şimdi Brejnev, Leninist proletarya diktatörlüğü ilkesini Stalin Anayasasından çıkartıyor ve yerine bunları dolduruyor. Bu, bir bakıma iyi bir şeydir: Kruşçev-Brejnev döneminin devamlılığını ve Lenin-Stalin dönemine zıtlığını simgelemekte; yeni anayasanın kapitalist niteliğinin en açık göstergesini meydana getirmektedir.

Marksizm-Leninizme biraz aşinalığı olan herkes, devletin sınıflarla birlikte ortaya çıktığını, sınıflı toplumun üst-yapısı olarak varlığını sürdürdüğünü ve sınıfların yokolmasıyla birlikte ortadan kalkacağını bilir. Devlet, varolduğu sürece, sınıflarüstü olamaz, bütün halkın devleti olamaz. Lenin şöyle diyordu: "Devletin ayırdedici özelliği, iktidarın ellerinde yoğunlaştığı ayrı bir insanlar sınıfının varlığıdır." Gene Lenin, tarihi şartlar ne kadar değişirse değişsin her devlet için geçerli olan bu evrensel ilkeyi, Devlet ve Devrim adlı eserinde şöyle derinleştiriyordu: "Ancak tek bir sınıfın diktatörlüğünün, sadece genel olarak her sınıflı toplum için değil, sadece burjuvaziyi devirmiş olan proletarya için de değil, kapitalizmi, 'sınıfsız toplumdan', komünizmden ayıran tarihi dönemin tümü için gerekli olduğunu kavrayanlar, Marks'ın devlet konusundaki öğretisinin özünü anlamış sayılabilirler." (Altını biz çizdik.) Bu sözler, proletarya diktatörlüğünün tarihteki son devlet türü olduğunu; sınıfsız toplum kurulup devlet yokolmadan proletarya diktatörlüğünün de ortadan kalkamayacağını gözler önüne sermektedir.

Öyleyse Kruşçev-Brejnev revizyonistleri, niçin bu "bütün halkın devleti" ve "bütün halkın partisi" safsatalarını piyasaya sürdüler? Niçin Sovyetler Birliği'nde sınıf mücadelesinin sona erdiğini yaydılar? Lenin bunu şöyle açıklıyor: "Burjuvazi, ikiyüzlü olmak ve pratikte burjuvazinin diktatörlüğünden, sömürücülerin emekçi halk üzerindeki diktatörlüğünden başka bir şey olmayan burjuva demokratik cumhuriyetini, 'halk hükümeti' veya genel olarak demokrasi veya saf demokrasi olarak tanıtmak zorundadırlar." Çünkü burjuvazi küçük bir azınlıktır ve kendisini geniş yığınlarla özdeş gösteremezse, tecrit edilmekten ve yıkılmaktan kurtulamaz. Bu nedenledir ki ta Fransız İhtilalinden bu yana burjuvazi, devletin sınıflarüstü olduğu yalanına sarılmaktadır. Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist burjuvazi de, proletarya diktatörlüğünü yıkıp kendi sınıf iktidarını kurarken, halk yığınlarını aynı geleneksel ideoloji ile zehirledi. Ve bugün de, proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği sınıf mücadelesini durdurmak için, hem bu demagojileri yeni temel yasalarına yazıyor, hem de kendi kendileriyle açık çelişki halinde, devletin güçlendirilmesinden, kanunların ve kanun düzeninin pekiştirilmesinden, r...inin rolünün arttırılmasından dem vuruyorlar.

İŞTE HALK—

Tıpkı bir zamanlar, "bu nasyonal sosyaliz devletinde sınıfların olmadığını" ve Almanya'c kurduğu devletin "sınıflarüstü olduğunu" ilan ede Hitler gibi.

Bugünkü devlet mülkiyeti: Sosyalizm mi, tekelci devlet kapitalizmi mi?

Marksizme göre, devlet mülkiyetinin niteliğii devlet iktidarının sınıfsal niteliği belirler. Devl iktidarını hangi sınıf elinde bulunduruyorsa, devl tin mülkiyet veya denetimindeki üretim araçları da o sınıf kendi çıkarları için kullanır. Oysa Bre nev kliğinin yeni anayasa taslağı, Sovyetler Birl ği'nde yürürlükte olan mülkiyet sistemini şöyle a latmaktadır: "SSCB'nin ekonomik sisteminin te melini, üretim araçlarının sosyalist mülkiyeti m dana getirecektir. Sosyalist mülkiyet, şunları ka sayacaktır: (bütün halka ait olan) devlet mülkiye kollektif çiftliklerin ve diğer kooperatif örgütle mülkiyeti (kollektif çiftlik-kooperatif mülkiyeti) sendikaların ve diğer kamu örgütlerinin mülkiyet

Bu sözler, devletin niteliği konusunda girişil aldatmacanın, toplumun ekonomik temeli konusun da sürdürülmesi ve Sovyet tekelci bürokrat burj vazisinin, sosyalizm döneminden devraldığı huku biçimlerin ardına saklanarak, kendi sömürüsüı "sosyalizm" diye yutturmaya kalkışması anlamıı gelmektedir.

Kruşçev-Brejnev dönek kliğinin temsil ettiği yeni Sovyet burjuvazisi, devlet iktidarını ele geçirdikten sonra devlet aygıtı aracılığıyla ülke ekonomisinin bütününü kendi denetimi altına almış, ekonominin her alanında tepeden tırnağa kapitalist bi çizgi uygulamıştır. Ekim Devriminden sonra prol tarya diktatörlüğü altında kurulmuş olan sosyalis kamu mülkiyeti, proletarya diktatörlüğünün yerir burjuva diktatörlüğü alınca, tekelci bürokrat bur juva sınıfının mülkiyetine dönüşmüştür. Kruşçev'i "ekonomik reformları" ve Brejnev'in "yeni eko nomik sistemi", kâr amacını ve kapitalist rekabe kanunlarını bütün ekonomiye hakim kılmaktadır. Bü

İRLİĞİ ANAYASASI

İŞTE SOSYAL-FAŞİST DİKTATÖRLÜK

tün sanayi ve tarım işletmelerindeki üretim araçları, sadece bu işletmelerin bürokrat yöneticilerin denetimindedir; üretim süreci ve bizzat emekçiler le ilgili bütün karar yetkileri de bu zümreye aittir. Buna karşılık işçi sınıfı, üretim araçları ve üretim süreci üzerinde en küçük bir denetime sahip değildir ve yaşamak için işgücünü satmak zorundadır. Gerek emekçilerin işgücü, gerekse üretim araçları, meta haline gelmiştir. Bu kapitalist üretim ilişkilerinin üzerinde, işçi sınıfının yarattığı artı-değerin bürokrat burjuvazi tarafından gaspedildiği ve işletme yöneticileri ile merkezi devlet arasında paylaşıldığı, gene kapitalist karakterdeki bölüşüm ilişkileri yükselmektedir. Bu durumun bir ifadesi olarak, yöneticilerle emekçiler arasındaki ücret farklılıkları habire artmakta ve örneğin eski Çarlık Rusyasındaki görünümden bile çok daha derin bir uçurum açılmaktadır. İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin sırtından elde edilen artı-değer, tekelci bürokrat burjuvazi tarafından kendi lüksü ve sefahati için, sosyal-faşist devlet mekanizmasının masrafları için, başka ülkelere sermaye ihraç edip onları da sömürmek için, saldırgan bir ordu kurmak için ve işçilerin sömürüldüğü yeni yeni yatırımlar için kullanılmaktadır. Bu kapitalist birikim sürecinde, Sovyetler Birliği'nde emperyalizm dönemine özgü bütün hastalıklar belirginleşmekte; işsizlik ve hayat pahalılığı artmakta; her çeşit yolsuzluk, yozluk, hırsızlık alıp yürümekte; iç ve dış borçlar habire çoğalmakta; özellikle tarım ve hafif sanayi sektörleri buhranlar içinde kıvranmakta; halkın sırtındaki vergi yükü giderek ağırlaşmaktadır. Yeni anayasa taslağının "gelişmiş, olgunlaşmış sosyalist toplum" olarak nitelendirdiği bugünkü Sovyetler Birliği'nde, aslında asalak ve çürüyen bir kapitalizm hüküm sürmektedir.

Engels'in belirttiği gibi, bütün üretim araçlarının kapitalistlerin devletinin mülkiyetinde toplanması, sosyalizm değildir. Tam tersine, "kollektif kapitalist" olarak burjuva devletinin mülkiyeti ne kadar genişlerse, tekelci devlet kapitalizmi o kadar gelişir, sömürü o kadar ağırlaşır, faşizmin temeli o kadar güçlenmiş olur. Hitler de bu yüzden "nasyonal sosyalist" bir sistem kurduğunu ve "toprağın ve bütün menkul ve gayrimenkul malların Alman devletine ait olduğunu" söylemiyor muydu? Brejnev kliği, bu alanda da "sosyalist mülkiyet" tabelasını, Nazilerin kaz adımlarıyla taşımaktadır.

Millî zulüm ve Zincirli «Özgürlükler»

Yeni Sovyet anayasasında vatandaş hak ve özgürlükleri bölümü, acı bir alaydan ibarettir. Taslakta, bazı hak ve özgürlükler uzun uzadıya sayılıp döküldükten sonra, "vatandaşların, bu hak ve özgürlükleri, toplumun ve devletin çıkarlarına zarar vermeyecek şekilde kulanmaları gerektiği" şeklinde bir ifade yer alıyor. Brejnev de anayasa taslağını sunarken yaptığı konuşmada, hak ve özgürlüklerin "toplumsal düzenimize karşı, sosyalist rejime karşı kullanılamayacağını" defalarca tekrarlamaktadır.

Peki ama, "toplumun ve devletin çıkarlarının" neler olduğunu; sosyalizme neyin zarar verdiğini, neyin vermediğini kim belirleyecek? Bildiğini okuyan KGB'siyle, toplama kamplarıyla, her çeşit işkencenin "tedavi" adı altında uygulandığı sözümona "akıl hastaneleriyle", Brejnev kliği! Onlar da ne kadar "tarafsız"dırlar ya! "Toplumun ve devletin çıkarlarına zarar vermek" kadar şekilsiz bir ifadenin içine, yerine göre her şey girer. 12 Mart döneminde "temel hak ve özgürlüklerin bu hak ve özgürlükleri yıkmak için kullanılamayacağı" konusunda çok nutuk dinlemiş olan Türkiye halkı, bu lafların ne anlama geldiğini çok iyi bilir. Şimdi Brejnev'in ülkemizdeki borazanlarıyla hakim sınıfların bazı azgın anti-komünist kesimleri, yeni Sovyet anayasasının "büyük bir demokratikleşmeyi ifade ettiği!", "Stalin despotluğunun geride kaldığı" yaygarasını kopartıyorlar. Hemen belirtelim ki bugün Çin ve Arnavutluk gibi gerçek sosyalist ülkelerin anayasalarında, hak ve özgürlüklerin nasıl kullanılacağı yolunda hiç bir kayıt olmadığı gibi, böyle bir sınırlama 1936 Sovyet Anayasasında da yoktu. Ve Stalin, tam da bu 1936 Anayasasının taslağını sunarken yaptığı konuşmada şöyle diyordu:

"(Burjuva anayasaları)... sözümona demokratik ilkeleri reklam ederler, ama aynı zamanda öyle kayıtlar koyar ve öyle kısıtlamalar getirirler ki, bu demokratik hak ve özgürlükleri tamamen budar ve kuşa çevirirler."

Emekçilerin özgür ve iktidarda olduğu bir düzenden, bürokrat burjuvazinin halka kendisini eleştirmeyi yasakladığı bir düzene... İşte Brejnev'in anayasası, böyle bir "demokratikleşmeyi" temsil etmektedir.

Taslakta, milliyetler arasındaki ilişkiler konusunda ise şöyle deniyor: "Yeni bir tarihi halk topluluğu, Sovyet halkı, ortaya çıkmıştır. ...SSCB'nin bütün milletleri ve milliyetlerinin bir araya getirilmesi için gerekli şartlar yaratılmalıdır." Bu "yeni tarihi topluluk" kavramı, Marksizmin bilinen çok-uluslu toplum kavramından ne bakımdan farklıdır? Federal bir devlet olan SSCB'nin bünyesinde, çeşitli milletler ve milliyetler esasen "bir arada" değil midir? Onları daha fazla "bir araya getirmek için gerekli şartları yaratmak" sözleriyle, ne kastedilmektedir? Sovyet basını, yeni anayasa taslağındaki bu safsataları yorumlarken, şöyle açıklamalarda bulunuyor: Rus milliyeti, "bu topluluğun önder milleti" veya "birinci milleti" imiş. "Bütün milletlerin ve milliyetlerin bir araya getirilmesi" ise, esas olarak "milli dillerin yerine tek bir ortak dili (Rusçayı) geçirmek", "milliyetler arasındaki farklılıkları ortadan kaldırmak" ve nihayet "tek bir millet ve tek bir dil yaratmak" demekmiş.

Bu, düpedüz Büyük Rus şovenizmi ve Rus- olmayan milliyetlerin zorla Ruslaştırılması değil midir? Lafı dolandıracağınıza, şunu açıkça zorla asimilasyon (eritme) desenize! Eski Rus çarlarının milletler hapishanesinin bin beterini kurdunuz. Bir de tutmuş, milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkının kararlı savunucusu Stalin'e saldırıyorsunuz.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Ve yalanlar, tarihi değiştiremez. Mao Zedung'un belirttiği gibi, emperyalist ülkelerin anayasalarının hepsi, "halkın çoğunluğunu aldatmak ve ezmek üzere hazırlanmışlardır." Yeni Çar Birinci Leonid' in hazırlattığı Sovyet anayasa taslağı da böyle bir kuyruklu yalandır. Bu yalana rağmen Sovyet sosyal-emperyalizminin tarihi, bütün dünya halkları ve Doğu Avrupa'nın ezilen halklarıyla birleşen Sovyet emekçilerinin ellerinde son bulacaktır.

Maden-İş 1.Bölgede

Rus beşinci kolunun adayı: MURAT TOKMAK

Maden-İş sendikasının 1. Bölge kongresi 16 Temmuz günü yapılıyor. Bölge başkanlığı için iki aday bulunmaktadır. Bunlardan biri, şimdiki bölge başkanı Murat Tokmak'tır.

Murat Tokmak DİSK içindeki Mehmet Er - türk - Aydın Meriç revizyonist kliğinin adamlarından biridir.

Murat Tokmak her yerde Yeni Çarların reklamını yapmakla tanınıyor. Tokmak, Rusya'ya ve revizyonistlere karşı çıkan birçok işçiyi patronlarla işbirliği ederek işten attırdı. Diğer revizyonist kafadarları gibi, kendisine en küçük bir eleştiri yönelten herkese "maocu" damgasını yapıştırdı. Tokmak 13 ve 17. maddelerin, patronlardan daha hızlı bir savunucusu kesildi.

Murat Tokmak 1. Bölgedeki birçok işçi mücadelesinin kırılmasında patronlarla işbirliği yaptı. Patronlarla gizli pazarlıklarda işçi haklarını sattı. İşçileri polis copu ve jandarma dipçiğiyle tehdit ederek, grevleri önlemeye çalıştı.

Murat Tokmak 1. Mayıs katliamına zemin hazırlayan revizyonistlerdendir. Saraçhaneyle, Taksim arasında çeşitli grupları birbirine karşı kışkırtmada ve böylece kanlı tertip için elverişli bir ortam yaratılmasında önemli bir rol oynadı.

İşte Murat Tokmak 16 Temmuzda işçi sınıfının karşısına bu suçlarla çıkıyor. Onun Çamgaz işçilerine, Türk-Telefon, Pankurt, Uğurgül ve Uzel işçilerine yaptığı kötülükler bütün işçi sınıfımızın hafızasına silinmeyecek bir şekilde yazılmıştır. Geçtiğimiz hafta Maden-İş 4. Bölgede Halit Erdem'den hesap soran işçi sınıfımızın elleri, şimdi Murat Tokmak revizyonistinin yakasındadır.

İşçiler Murat Tokmak'ın ihanetlerini anlatıyor:

Uğurgül işçileri:

"Direnişteki işçilere jandarmalar saldırdı. Bu saldırı sonunda işçiler direnişlerini fabrikanın karşısındaki arsada sürdürmeye başladılar. Jandarma işçileri tekrar çevirdi ve direniş yerine gelen Murat Tokmak işçilere dağılmalarını söyledi... Murat Tokmak ve Ali Alkan, Uğurgül işçisini halktan ve devrimcilerden tecrit etmeye çalıştılar. Mücadeleyi desteklemeye gelen herkesi 'patron adamı, ağız arıyor' diye karalamaya çalıştılar. Murat Tokmak iş yerine geldiğinde yalan dolanla işçileri kandırmaya çalıştı. İşçileri, 'patronla görüşmeler yapıyoruz' diye aldattılar. (Halkın Sesi, sayı 77, 5 Ekim 1977)

Çamgaz işçileri:

"Maden-İş 1. Bölgenin başında bulunan Murat Tokmak gibi Rusya taraftarları başından beri bizimle ilgilenmediler. Patron sendikanın bu ilgisizliğinden cesaret aldı. Temsilciye işçi atacağını söyledi... Biz bunu duyunca Murat Tokmak'a gittik. Sendikanın buna mani olmasını istedik, Murat Tokmak 'hiç bir şey yapamazlar' diyerek bizi başından savdı. Birkaç gün sonra patron beş kişinin çıkışını verdi. Biz tekrar sendikaya gittik. 'Direnelim, bu arkadaşları attırmayalım' dedik. Murat Tokmak, direnişe karşı çıktı. 'Toplu sözleşme yaklaşıyor, provokasyona gelmeyelim,direniş yaparsanız hepinizi atar' dedi.Biz gene de direnişi yapmak istedik. Ama sendika bizi desteklemedi. Bu olaydan birkaç gün sonra sendikacılar fabrikadaki temsilcilik odasına İş Kanununun 13 ve 17. maddelerini astılar... Sendikacılar 'bu kanunlar olduğu için patronun yasal yollarla işçi atabileceğini' söylediler. Patron bunu görünce iki kişinin daha çıkışını verdi.Biz gene sendikaya gidip Murat Tokmak'ı bulduk. Bize İş Kanununun 13 ve 17. maddelerini gösterdi... Adam sanki sendikacı değil de bizim patronun müdürü gibi konuşuyordu."(Halkın Sesi, sayı 52, 13 Nisan 1976)

Türk-Telefon işçileri:

"31 Mart günü işbaşı yapmadık. Bu oyalamanın son bulmasını ve meselenin o gün halledilmesini istedik. Bir temsilci arkadaşı 1. Bölgeye giderek işbaşı yapılmadığını haber verdi. 1. Bölge Başkanı da hemen fabrikaya telefon ederek patrona 'sen üzülme, ben şimdi gelir meseleyi hallederim' demiş. Biz bu sırada devrimci konuşmalar yapıyor, slogan atıyorduk. Attığımız sloganlar dışarı taşarak, patronların ve revizyonistlerin kulağına ulaşıyordu. 1. Bölge Başkanı Murat Tokmak bu sloganları duyunca 'bırakın canım, şimdi bunların zamanı mı, hem siz üretimi durdurmuşsunuz, yaptığınız iş kanunsuzdur. Hepinizi işten atabilirler. Hemen tezgahlarınızın başına geçin' diyerek patronun ağzıyla konuştu. Revizyonist Murat Tokmak direnişi kaldırmamızı istiyordu... Direnişin ertesi günü 13 arkadaşımız 17. maddeden işten atıldı. Ertesi gün biz onlara işbaşı yaptırdık. Hiç bir sendikacı gelip olayla ilgilenmedi. Sonradan öğrendik ki, bu 13 kişilik liste sendikacıların üst düzeydeki toplantılarında patrönla sendika arasında ortaklaşa saptanmış." (Halkın Sesi, sayı 70, 17 Ağustos 1976)

Uzel işçileri:

"Revizyonistler önce Gürbüz Ünal'ı temsilcilikten çıkardılar, daha sonra sendika üyeliğini askıya aldılar. Bunun üzerine bir grup işçi Maden-İş 1. Bölgeye giderek Murat Tokmak'tan bunu sordu. Murat Tokmak işçilere 'o maocudur, bölücüdür' diye karşılık verdi. 'Bizim kurallarımıza uymayan herkesi atacağız' dedi. İşçiler buna karşı çıktılar ve Murat Tokmak'ı bütün işçilerin önünde tartışmaya çağırdılar. Birkaç gün sonra Gürbüz Ünal'a çıkarıldığına dair çıkış belgesi verildi." (Halkın Sesi, sayı 91, 11 Ocak 1977)

Pankurt işçileri:

"Maden-İş 1.Bölge temsilcisi Murat Tokmak, Pankurt'a çok yakın olan Erka'yı ziyarete geldiği halde Pankurt'a uğramıyordu. Pankurt'ta bu kadar çok mesele olduğu halde gelmemesinin sebebi işçilerin karşısına çıkacak gücü olmadığındandı. Son 15-20 gün içinde üretim sıfıra inmiş durumdaydı. Buna rağmen sendikanın kararı şu: 'Sendika greve çıkmayı sakıncalı buluyor. Üretimi yüzde ellinin altına düşürmeden patronu anlaşmaya zorlayacağız'. Böylece sendikacıların nasıl devrim düşmanı olduklarını gördük. ... Bizim düşük ücretle çalışmamızı isteyen sendika yöneticileri çalışmayanlara 'çalışmazsan patron seni 17. maddeden atar', çalışanlara ise 'işte bilinçli işçi böyle yapar, yoksa Uğurgül'deki gibi polis tutar kapı dışarı eder, biz de hiç bir şey yapamayız' diyorlar " (Halkın Sesi, sayı 65,13 Temmuz 1976)

PDK grevini satan revizyonistler 7 işçiyi daha ihraç ettiler

İstanbul Demirkapı'daki PDK Fabrikası' nda 17 aydır sürdürülen grev, revizyonist sendika yöneticilerinin işçilere ihanetiyle sonuçlandı Revizyonistler grevde geçen 17 aylık sürenin tamamı için işçi başına 5 bin lira ve iki yıl için saat ücretine toplam 14 lira zam alarak patronla gizlice anlaştılar.

Maden-İş 1.Bölgeye bağlı olan fabrikada greve çıkıldığında 300'ün üzerinde işçi çalışıyordu. Ancak Murat Tokmak ve fabrikadaki adamları her fırsatta işçilerin gücünü bölmeye ve mücadele azmini kırmaya çalıştılar. Kendilerini eleştiren işçileri kapıya ata ata, işçilerin sayısını 225'e düşürdüler. Böylece diğer fabrikalarda yaptıkları gibi PDK'da da hakimiyetlerini sağlamlaştırmayı umuyorlardı.

Revizyonistler grevin bitiminden sonra da işçileri sendikadan atmaya devam ettiler. Son olarak 7 işçinin atılması olayı şöyle oldu: İşbaşı yapılmasından bir gün önce patronun avukatı grev yerine gelerek sendika temsilcileriyle görüşmeye oturdu. Sabaha kadar süren gizli pazarlıktan sonra temsilciler kapıları açarak işçilere grevin bittiğini, patronla anlaştıklarını ilan ettiler. Hangi konuda anlaştıklarını, hangi hakların sağlandığını işçilerden sakladılar. Bu işçilerde büyük bir tepkiye yol açtı. İşçiler ne pahasına olursa olsun grevi sürdürmek ve isteklerini kabul ettirmek istiyorlardı. Revizyonistler grev boyunca attıkları işçi sayısıyla yetinmeyerek, kendilerinden hesap soran 7 işçiyi da ha sendikadan ihraç ettiler. Bunun sebebi sorulunca da "onlar fabrikada karışıklık yaratıyor, sendikanın aleyhinde konuşuyor" dediler.

TARİŞ'TEKİ FAŞİST KARARGAH TAMAMEN DAĞITILMALIDIR !

Geçtiğimiz hafta hükümet Tariş Genel Müdürü Orhan Daut ve iki yardımcısını görevden aldı. Orhan Daut'un görevden uzaklaştırılmasına sebep olarak, 75 milyon liralık yolsuzluğa karışması gösterildi.

Orhan Daut, MC hükümetinin kurulmasından sonra Tariş'in başına genel müdür olarak getirilmişti. Daut genel müdürlük koltuğuna oturur oturmaz ilerici memurların ve işçilerin işine son vermeye başladı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden getirdiği MHP'li faşistleri Tariş fabrikalarına doldurdu. Özellikle Tariş'in Üzüm İşletmesiyle, İplik Fabrikasında faşistler işçilere baskı yapmaya ve onların haklı isteklerini bastırmaya çalıştılar.

Tariş fabrikalarında işçiler zaten yıllardır birçok haklarından mahrum olarak köle gibi çalışıyorlardı. İş Kanununda yazılı olan birçok hak, Tariş işçilerine tanınmamıştı. Bütün bunların üzerine MC hükümetinin ve Orhan Daut'un faşist baskıları da ekleniyordu. MHP'nin ve Orhan Daut'un amacı, İzmir ve Ege bölgesinde en büyük kuruluş olan Tariş'te üslenerek, halkın mücadelesini bastırmak için burayı bir dayanak olarak kullanmaktı.

Tariş işçileri faşist baskılara büyük tepki gösterdi. Üzüm ve İplik fabrikalarında işçiler grevlere gittiler. Tariş'ten faşistleri kovmak ve haklarını almak için fedakarca mücadele ettiler. Polis ve MHP'li faşistler grevleri zorbalıkla bastırdılar. Her iki fabrikada hemen hemen bütün işçilerin işine son verildi. Yüzlerce işçi açlık ve sefalete mahkum edildi. İşçilerin sendika seçme hürriyeti ortadan kaldırıldı. Yeni işe alınanlar zorla MİSK sendikalarına ve Ülkü Ocaklarına kaydedildi. Faşistler Tariş'i babalarının çiftliği gibi kullanmaya başladılar. Üreticilerin paralarıyla ayakta duran kooperatif, Türkeş'in komandolarının ve işsiz güçsüz serseri takımının beslenme, barınma ve talim yeri haline getirildi. Üretim büyük ölçüde düştü. Tariş, milyonlarca lira zarara uğradı.

Faşistler burada üslendikten sonra, halka saldırılarını arttırdılar. Bornova öğrenci yurduna silahlı saldırılar düzenlediler. Buca Eğitim Enstitüsünü, buradan aldıkları destekle işgalleri altında tuttular. Ve son olarak proleter devrimci arkadaşımız İsmet Çetin'i katleden faşistler, Tariş'e işçi kılığında sokulan canilerdi.

Başta Tariş işçileri olmak üzere, İzmir halkı ve Ege bölgesindeki onbinlerce üretici ailesi bu zorbaları çok iyi tanıyor. Orhan Daut ve faşist beslemeleri bütün halkın nefretini topladı. Hükümet Daut'u genel müdürlükten atmakla işçilerin ve halkın haklı bir isteğini yerine getirmiştir. Şimdi sadece bu tedbirlerle kalınmamalı, Tariş'teki faşist karargah tamamen dağıtılmalıdır. İki yıldır halka kan kusturan cinayet şebekesinin elebaşıları Tariş'ten atılmalı ve yaptıklarının hesabı sorulmalıdır. Haksız ve kanunsuz bir şekilde işten atılan işçi ve memurlar yeniden işe alınmalıdır. İşe dönmek istemeyenlere, el konan tazminatları ödenmelidir. MİSK'e bağlı sendikaların Tariş'te zorbalıkla kurduğu hakimiyete son verilmelidir. Sendika seçme hürriyeti tam olarak sağlanmalıdır. İşçilerin hakları tanınmalı ve çalışma şartları düzeltilmelidir. Tariş işçilerinin, üreticilerin ve halkımızın isteği budur.

Faşistlerin Tariş'ten attığı bir işçi:

"1975'in Ağustosunda binbir zahmetle Tariş Üzüm İşletmesine işçi olarak girdim. O yıllarda fabrika içinde tam bir dayanışma ve dostluk vardı. Fakat 1975'in onuncu ayından sonra ileri fikirlere açık işçi arkadaşlar birer birer fabrikadan atıldılar. Bunların yerine komandolar alındı. Ne huzur kaldı, ne can güvenliği. Her sabah komandolar dergilerini zorla satıyor, Ülkü Ocaklarına zorla para topluyorlardı. Şikayet için müdür Osman Yılmaz'a gittiğimizde hiç bir sonuç alamadan geri dönüyorduk.

"Bir de aramıza muhbirler saldılar. Bunlardan Mine Yıldırım, iki günde bir topladığı isim ve haberleri müdüre götürüyordu. Beni de attıran bu kadın oldu. Bunun koruyucusu usta İhsan. Biz işten atılanlar İş Mahkemesine başvurduğumuz halde daha bir sonuç alamadık.

" Böyle baskıları yıkmak için birlik olmalı ve sağlam bir şekilde çalışmalıyız. Ahlıyoruz ki, kurtuluş yolu birlikten geçer. Bir gün hesap soracağız."

İşçi Libas Baysal

İşte SEKA işçilerinin günün 24 saatini geçirdiği barınaklar

Silifke SEKA işçileri: "SEKA'daki ve Türkiye'deki pislikleri biz temizleyeceğiz

SEKA'daki yüksek memurların kalması için 250 ailelik lojmanlar yapan Sadık Çakır şirketinin çalıştırdığı 200'ün üzerinde işçi, günün 24 saatini bu pislik denizinde geçirmektedir. Tuvaletlerin çatısı da, kapısı da yoktur. Bir damla dahi su akmaz.

İşçinin emeğini sömürerek milyonlarına milyon katan Sadık Çakır şirketinin yöneticileri, her gün beş vakit namaz kılarak maneviyattan bahseden, Allahı kitabı dilinden düşürmeyen SEKA yöneticileri, her gün bu pislik ve hastalık yuvalarının üzerine basa basa yürüyorsunuz. Oradan geçerken yüzünüzü buruşturarak bakıyorsunuz. İşte o ürkek baktığınız yerler, 200 işçinin tuvaleti ve banyosudur. Kendi lojmanlarınızın bir an elektriği, bir an suyu kesildiğinde, evinizin önünden bir gün çöpler alınmadığında kıyameti koparıyorsunuz. Yakın dostlarınızın eğlencesi için 18 milyon liraya sosyal tesis yaptırırken, bunları yapan işçilerin sağlığı ile bir dakika bile ilgilenmiyorsunuz. Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı! Çalışma Bakanı! SEKA'daki işçiler bu şartlar altında çalışıyor, bilmiyorsanız bilin, görmüyorsanız görün. Siz, Adana Çalışma Müdürlüğü yetkilileri, siz de görün. Bu kadar işçinin bir soğuk su duşu bile yoktur. Ama SEKA yöneticilerinin sıcak ve soğuk sulu küvetleri vardır. Van, Muş ve Bitlis'ten gelen bir iki ay içerisinde ya ilkel yaşama şartları, pislik ve Çukurova'nın sıcağından hasta olmakta ya da iş kazasıyla sakatlanmaktayız. Buradaki işçilerin emeğini bir patron, bir taşaron, bir de hiç kimse tarafından denetlenmeyen kântin sömürmektedir.

Bizi ancak biz düşünürüz, bizim kurtarıcılarımız ancak bizleriz. Yepyeni tüm pisliklerden arınmış Türkiye'yi ancak biz kendi ellerimizle kuracağız.

Biz bu çağ dışı şartlar altında çalışırken siyasetle de yakından ilgileniyoruz. Parababaları, sizlerin emperyalistlerle yaptığınız, ülkemizi ipotek altına alan tüm ikili anlaşmaları protesto ediyoruz. Siyaseti sadece sizlere bırakmayacağız. Amerika ve Rusya'ya karşı kesin cephe alıp mücadele edeceğiz. Biz Türkiye'yi ellerimizle kuracak, omuzlarımızda yükselteceğiz.

Tüm dünya ve Türkiye işçi sınıfına, ezilen halklarına SEKA'dan sesleniyoruz: Kendi gücümüze güvenelim, kendi kurtarıcımız kendimiz olalım. Bizi sömürenlere ve ezenlere karşı birleşelim. Mutlu Türkiye için milli demokratik devrim yolunda yürüyelim, kurtuluşumuz ancak devrimledir. Yurdumuzun ve dünyanın en büyük sömürücüleri iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadele edelim.

SEKA Akdeniz Müessesesi İşçileri

Malazgirt'teki aşiret çatışması neyi gösteriyor?

Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı Doğantaş köyünde iki aşiret arasında çıkan silahlı çatışmada 19 yurttaşımız can verdi. Badikan ve Elmanlı aşiretleri arasındaki çatışmaya mera anlaşmazlığının neden olduğu ve çevre köylerde bulunan bu aşiretlere bağlı köylülerin de çarpışmalara katıldığı haber veriliyor. Olaya civarda "kanun kaçağı aradığı" söylenen jandarma müdahale etmiş. Gazeteler jandarmanın iki aşireti birbirinin üzerine sürerek ölü sayısının artmasına yol açtığını yazıyor. Daha sonra ise bölgeye komando birlikleri yollanmış. Hikaye bilindiği ve bugüne kadar yüzlerce defa yaşandığı gibi devam ediyor: Köylüler yaralılarını alarak dağlara çekilmişler, 19 köylüyü toprağa verebilmek için çevre köylerin yardımı gerekmiş. Haber Muş valisi Nurettin Yılmaz'ın "kaçanların takviye birliklerince arandığını ve en kısa zamanda yakalanacaklarını" bildiren demeciyle son buluyor.

Herkesin öteden beri ezbere bildiği bu "vali demeci"nin anlamı açıktır: Jandarma ve komando birlikleri Doğu ve Güneydoğu'da bir süredir "kanun kaçağı arama" adı altında artırdığı terörünü, son olayı bahane ederek daha da şiddetlendirecektir. Yılların kazandırdığı tecrübeyle bunu çok iyi bilen köylüler yaralılarını da alarak dağlara sığınmışlardır.

Bir ayağı emperyalizme dayalı olan bugünkü sömürü ve zulüm düzeninin öbür ayağı ortaçağ karanlığındadır. Hakim sınıflar milliyetleri ve mezhepleri birbirine kırdırma, aşiretler arasında çatışmalar körükleme politikasını, işte bu karanlıkta yürütmektedirler. Halkı parçalamayı ve parçalanmış halde tutmayı politikalarının temeli yapmışlardır. Jandarma ve komando zulmü ise karanlığın bekçiliğini yapmaktadır. İşte Doğantaş olaylarının bir kere daha aydınlattığı Türkiye gerçeği budur. Türkiye'de feodalizmin olmadığını ispatlamak için bin dereden su getiren ve gerçekleri gizleyen revizyonistler ve Üçlü Oportünist Blok işte bu düzene hizmet etmektedirler.

40 milyon Türkiye halkı önümüzdeki birliğini pekiştirmiş ve sımsıkı kenetlenmiş olarak girmelidir. Çünkü ancak her milliyetten ve mezhepten halkımızın birliği sayesinde savaşa karşı hazırlıklı olabilir, iki süper devletin sömürü, baskı ve denetimine son vererek bağımsız ve demokratik bir ülke kurabiliriz.

Milli düşmanlıklara, mezhep ve aşiret çatışmalarına, yani Türkiye halkının her türlü parçalanmasına kim ve nasıl son verebilir? Bunu ne hakim sınıfların partileri ne de onların kuyruğundan giden oportünistler başaramaz. Çünkü onlar bütün güçlerini bu parçalanmalardan almakta ve bu parçalanmaları körükleyerek halkımıza en büyük kötülüğü yapmaktadırlar. Ancak proletarya bütün Türkiye halkını birleştirebilir. Ancak proletarya bayrağı altında birleşen her milliyetten ve mezhepten 40 milyon halk her türlü bölünmenin boy attığı ortaçağın karanlık bataklığını kurutabilir, toprak ağalığının kökünü kazıyabilir, milli demokratik devrimi zafere ulaştırabilir.

"1 Mayıs Davası„ başladı:

Sanık sandalyesine gerçek suçlular oturtulmalıdır!

1 Mayıs katliamıyla ilgili olarak açılan davaya 7 Temmuz 1977 günü İstanbul 2'nci Ağır Ceza Mahkemesinde başlandı. Sanık olduğu iddia edilen 90 kişiden 17'si mahkemeye tutuklu olarak getirildi. 1 Mayıs katliamında şahit oldukları olayları anlatan sanıklar, Emniyet'te bulundukları sürece işkence gördüklerini söylediler. Yargıç işkencelerin dava ile ilgisi olmadığını iddia ederek zapta geçirmedi.

Davanın sanıklarının 1 Mayıs katliamının gerçek suçluları olmadığı mahkeme tarafından da doğrulanmıştır. Mahkemeye sanık olarak getirilenler olaydan çok sonra yollardan rastgele toplanmış, hatta bir kısmı İstanbul dışına gitmekte olan otobüsler çevrilerek alıkonulmuştur. Sadece bir iki polisin ifadesine dayanılarak bu davaya dahil edilmişlerdir.

Gerek tanıklar gerekse sanıklar Tarlabaşı ve Kazancı'dan ateş açıldığını söylemişlerdir. Böylece tertibin çeşitli bölümlerine örtülmek istenen perde bir kere daha yırtılmıştır. Daha da önemlisi tanıkların ifadesi, Kazancı'daki ölümlerin ezilme yüzünden olduğunu söyleyen Morg raporunu yalanlamaktadır. Tanıklar açılan ateşle yaralandıklarını belirmişlerdir. Silahla birçok insan yaralanıyor, şehitlerin ise "ezilerek" öldükleri iddia ediliyor. Ölümlere ezilmenin yol açmadığı açıktır.

Duruşma, "maocular ateş açtı" yaygarasının da tam bir iflasını ortaya koydu. Duruşmada sanık olan revizyonist Murat Tokmak bile ağzını açıp da "maoculardan" söz edemedi. 1 Mayıs katliamından hemen sonra ta Moskova'dan sesi gelen revizyonist borazan, artık ötemiyordu.

Aslında suçluların devletin bağrında gizlendiğini herkes bilmektedir. Bu husus iddianamede de yer almıştır. Yürütülen davanın ciddiyetten ne kadar uzak olduğu görülmektedir. Savcı Çetin Yetkin, olayda rolü olan devlet görevlilerinin ifadelerinin alınmasını, bunların tespit edilmesini istemiştir. Savcı bunları "asıl suçlular" olarak isimlendirmektedir. Ayrıca savcı, olay sırasında çekilmiş 8 fotoğrafın büyütülmesini, burada görülen devlet görevlilerinin elinde ne bulunduğunun ortaya çıkmasını, bunların yüzlerinin tanınmasını istemiştir. Mahkeme gerekli incelemenin yapılabilmesi için fotoğrafları Adli Ekspertize göndermiştir. Bütün bunlara rağmen tutuklu 17 kişinin ancak 9'u tahliye edilmiştir.

Sanık sandalyesine gerçek suçlular oturtulmalıdır. Gerçek suçluların Türkeşler, Ersunlar olduğunu ise bütün Türkiye bilmektedir.

Ahmet Demirdöven serbest bırakılmalıdır!

Tunceli bağımsız milletvekili adayı Ahmet Demirdöven yayınladığı bir bildiriden dolayı 19 Mayıs'tan beri tutuklu bulunmaktadır. Türkiye'de demokrasiden, hür seçimlerden, parlamenter demokratik sistemden çok söz ediliyor. Ama seçimlerde fikirlerini açıklayan bir aday bu sebeple aylarca tutuklanıyor. Seçimler, bir avuç büyük burjuva ve toprak ağasının kapalı av alanı mıdır? Ahmet Demirdöven derhal serbest bırakılmalıdır.

YENİ ÇARLARLA İŞBİRLİĞİ ANLAŞMASINA HAYIR

Malatya

Gazeteci ve yazar Raşit Kısacık ile konuşma

Malatyalı devrimcilerin yazar Raşit Kısacık ile yaptıkları görüşmeyi aşağıda sunuyoruz:

Soru : İki süper devletin yurdumuz üzerindeki hegemonya çatışması hakkında ne düşünüyorsunuz ?

R. Kısacık: Süper devletlerin ülkemiz üzerindeki hegemonya amacı, ülkemizin milli bağımsızlığı açısından tehlikelidir. Bu nedenle süper devletlerin ülkemizden ellerini çekmeleri gerekmektedir .

Soru : CHP'nin iki süper devlete güven verme politikasını nasıl buluyorsunuz?

R. Kısacık: CHP gibi ülkemizin kaderi üzerinde oldukça etkin rolü olan bir partinin, süper devletlere karşı güven verme politikasını bir yerde zararlı bulurum. Her güven verme, yeni isteklere yol açar ki, bu isteklerin de sonu süper devletlerin amaçlarının noktalanmasına dek devam eder.

Soru : Rusya ile "işbirliği" konusunda ne düşünüyorsunuz?

R. Kısacık: Emperyalist bir ülke olduğu ortaya çıkan Rusya ile özellikle sanayi alanında işbirlığı yoluna gidilmesine karşıyım. Çekoslovakya'nın işgali öncesini düşünürsek bu karşı olmayı daha iyi vurgulamış oluruz. Son yıllarda Rusya kuzu postuna bürünmüş, yırtıcılığını saklamaya çalışır olmuştur.

AVUKATLAR TOPLANTISINDA DAVETSİZ MİSAFİRLER

İstanbul Barosu 17 Haziran günü İstanbul Pera Palas Otelinde bir kokteyl düzenledi. Toplantıya Barolar Birliği Genel Kurulunun delegeleri ve İstanbul Barosunun komisyonlarında çalışan avukatlar çağırılmıştı. Ancak toplantıda avukatlıkla hiç ilgileri olmayan kişiler de bulunuyordu: Sovyet Yazarlar Birliğinin geçenlerde Türkiye'ye gönderdiği temsilcilerden ikisi. Öğrendiğimize göre onları toplantıya çağıran da olmamıştı. Brejnev'in yazarları Türkiye Yazarlar Sendikası ile anlaşma imzaladıktan sonra avukatlarımızın içine de burunlarını sokmadan geçememişler. Ne işi var bu adamların avukatlarımızın toplantısında? Niçin geliyorlar? Amaçları nedir ?Kim getirmiş toplantıya onları? Sosyal- emperyalistlerin nüfuzunu oraya buraya sokmanın alemi nedir?

Türkiye halkı ve aydınlarımız emperyalistlerin küstahlığını yakından tanımaktadır. Bu halk güzel liman şehirlerimizin sokaklarında boy gösteren Amerikan bahriyelilerini denize dökmüş bir halktır. Burunları kaf dağında oraya buraya nüfuz etmeye çalışan Amerikalı uzman, temsilci ve sözde barış gönüllülerini tanımış ve nefretini dile getirmiştir. Şimdi Türkiye'yi babalarının çiftliği sanan sosyal-emperyalistlere de bu halk gereken dersi verecektir. Nitekim toplantı boyunca Brejnev'in yazarlarına kimse dönüp bakmamıştır. Herhalde herkesin boyunlarına sarılacağını sanıyorlardı.En sonunda ise sessizce defolup gitmişlerdir.

Şimdi Brejnev'in temsilcilerine yol göstericilik yapanlara, onları arkalarına takıp oraya buraya götürenlere de bir küçük hatırlatmada bulunmalıyız. Türkiye halkı, isterse "sosyalizmle cilalanmış olsun emperyalistlere hizmeti hoş görmez, bu hizmetin sahiplerinden mutlaka hesap sorar. Bunu öğrenmek için Amerikan emperyalistlerinin dostlarının şimdiki haline baksınlar. Kimse artık Amerikayı savunarak ortalıkta gezememektedir. Rusya'yı överek de gezemeyecektir.

K.Maraş

Pazarcık'ın Fanfas köyünden tarım işçileri İbrahim Derin, Cuma Küçük, Abdullah Küçük, Mustafa Temizsoy :

"MC hükümetinin Yeni Çarlarla yapmış olduğu anlaşmaların Türkiye'yi emperyalizmin kucağına biraz daha ittiğini görerek Rusya ile yapılacak 'işbirliği' anlaşmasını protesto ediyoruz"

Muğla

Ortaca'dan Osman Avcı, Bayram Uygun, Orhan Karahan, Ali Uygun, Ali Erişen, Atilla Keskin, Arif Candurmaz, Alim Demirezen :

"Yurdumuzu sömürmek ve etkisi altına almak isteyen Rus emperyalistlerinin yapmak istedikleri anlaşmaya karşı çıkıyoruz. Emperyalistlerle işbirliği yapılmaz. Kahrolsun emperyalistler ! "

Kastamonu

İnebolu'dan Davut Şahin (memur), Şerafettin Eren (öğrenci), Abdürrahim Deyri (memur), Halit Gökhüseyin (memur), Mustafa Görgülü (işçi), Muharrem Yirmibeş (işçi), Azime Ertürk (ev kadını), Nuri Baydur (işçi), Metin Gül (işçi), Niyazi Kaya (memur), Nusret Özbek (öğrenci), Hüseyin Ersoy (öğrenci), Hüseyin Binici (işçi), Zühtü Terzioğlu (işçi), Ahmet Kömürcü (öğrenci), Birol Ökmen (öğrenci) :

"Bizler Amerika ve Rusya ile yapılmış tüm kölelik anlaşmalarına karşıyız. Yapılmış tüm anlaşmaların feshedilmesini ve yeni kölelik zincirlerinin halkımızın boynuna takılmamasını istiyoruz."

Elazığ

Polisin kanunsuz baskıları bizi yıldıramaz

Biz Elazığ'dan yedi proleter devrimci Halkın Sesi'nin açtığı "Rusya'yla İşbirliği Anlaşmasına Hayır" anketini cevapladık. Bu yazımız derginin 112. sayısında yayınlandı.

Derginin 112. sayısının satışı yapılırken polis ankete katılan arkadaşlardan birini kanunsuzca gözaltına aldı. Arkadaşın evi savcılık izni olmadan arandı. 8 dergiye el kondu. Gözaltındaki devrimcinin kız kardeşleri akşam yemeği götürdüklerinde onlar da gözaltına alındılar ve polislerin hakaretlerine maruz kaldılar. Arkadaşa "Niçin derginin açtığı ankete katıldınız? Siz gizli örgüt üyesi misiniz?" gibi sorular sorulmuştur. Ayrıca falakaya yatırılan arkadaş, dergiyi okumaması ve satmaması için ölümle tehdit edilmiştir.

Hiç bir baskı, tehdit; işkence bizi yıldıramaz.Bugün Rus sosyal-emperyalistlerine karşı olmak bir yurtseverlik görevidir. Bunun önüne kimse dikilemez. Ayrıca dergiyi okumak, onun fikirlerini desteklemek bizim en tabii hakkımızdır. Polis tamamen kanunsuzluk içindedir. Bu tür davranışlara karşı çıkıyor ve protesto ediyoruz.

Elazığ'lı proleter devrimciler

İmza Kampanyasını Bütün Yurda Yayalım

Bu hafta kampanyamıza Yeni Çarlarla "İşbirliği" anlaşmasına "Hayır" diyen 1003 yurttaş katıldı. Bu imzaların illere göre dağılımı şöyle :

Malatya: Yeşiltepe ve Yeşilkaynak mahallelerinden 244, Hatay: İskenderun'un Esentepe mahallesinden 81, Samandağ'dan 31 ; Manisa: Salihli'den 61, Akhisar'dan 35; Sivas: Divriği'nin Karakuzu köyünden 64, Hafik'ten 6; Ankara: Aydınlıkevler'den 41, Çankaya Halk Birliği'nden 26; İzmir: Bayraklı mahallesinden 34, içinden 19; Trabzon'dan 41; Bolu: içinden 25, Düzce'den 14; Fransa: Aix En Provence'dan 37; Diyarbakır'dan 35; Denizli'den 29'u inşaat işçilerinden olmak üzere 35; Adana: Ceyhan'dan 33; Rize-den 22; İsviçre: Zürih'ten 22; Ordu: Gülyalı köyünden 11, Akkuş'tan 9, Uşak'tan 16; Aydın: Söke'deki Mardinli tarım işçilerinden 16; Avusturya: Viyana'dan 13; Muğla: Akıncı köyünden 7; İstanbul'dan 6; çeşitli yerlerden 19 imza.

İSTANBUL	8 126	MUĞLA	1 365	KAYSERİ	358	VAN	190
ANKARA	7 099	DENİZLİ	1 218	BALIKESİR	346	AFYON	184
KAHRAMANMARAŞ	6 074	BATI ALMANYA	1 045	ZONGULDAK	336	GİRESUN	178
İZMİR	5 872	BOLU	966	KOCAELİ	333	İSVİÇRE	178
TUNCELİ	5 842	TRABZON	880	ISPARTA	332	SAMSUN	171
ADANA	4 163	İÇEL	753	ESKİŞEHİR	325	KASTAMONU	168
ERZİNCAN	2 711	ANTALYA	563	ADIYAMAN	239	GÜMÜŞHANE	153
SİVAS	2 621	ELAZIĞ	548	UŞAK	233	ÇANAKKALE	151
GAZİANTEP	2 512	DİYARBAKIR	527	TOKAT	229	ÇORUM	132
MANİSA	1 930	AYDIN	458	MUŞ	225	AVUSTURYA	101
MALATYA	1 840	ORDU	453	KARS	224	ÇEŞİTLİ YERLER	814
HATAY	1 814	AMASYA	407	FRANSA	224		
KONYA	1 617	BURSA	372	BURDUR	193	TOPLAM	67.793

Afrika Birliği Örgütü'nün safları her geçen gün çelikleşiyor

Afrika Birliği Örgütü'nün (ABÖ) 14. Zirve Toplantısı, 2-5 Temmuz tarihleri arasında Gabon'un başkenti Libreville'de yapıldı. Zirve Toplantısından birkaç gün önce, ABÖ Dışişleri Bakanları, gene Libreville'de bir araya geldiler. 27 Haziran sabahı, Bakanlar Konseyi'nin gündeminde yeni bir madde vardı: Cibuti Cumhuriyeti'nin ABÖ'ye resmen kabulü.

Afrika ülkelerinin ilk danışma toplantısı, 1959'da sadece 9 bağımsız ülkenin katılmasıyla gerçekleşmişti. 1963'te ABÖ'yü kurmak için, artık 30 bağımsız ülke elele veriyordu. O zamanlar, emperyalistlerden, revizyonistlerden ve Troçkistlerden çok dudak bükenler olmuştu. "Bir sürü küçük küçük ülke. Zaten, biraz çıkarları çelişmeye görsün, derhal giriverirler birbirlerine." diyordu bazıları. Ama bunun tam tersi gerçekleşti. Bağımsızlığına topu topu birkaç saat önce kavuşmuş olan Cibuti, 27 Haziran 1977 sabahı, 49. üyesi olarak ABÖ'ye alındı. Başlıbaşına bu olay, ülkelerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş ve halkların devrim mücadeleleri temelinde Afrika Birliği Örgütü'nün nasıl günden güne geliştiğini, en çarpıcı bir biçimde simgelemektedir.

Genç Afrika'nın sorunlarını, bu kıta üzerindeki kapışmalarını şiddetlendiren süper devletler yaratıyor. Amerikan emperyalistleri, bölgedeki mevzilerini büsbütün yitirmemek için, Rodezya ve Güney Afrika ırkçı rejimlerini çıkmazdan kurtaracak sahte "barış" planlarını Zimbabve, Azanya ve Namibya kurtuluş örgütlerine kabul ettirmeye çabalıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, Orta Afrika'da Zaire ile Angola; Kuzey Afrika'da Libya ile Mısır veya Libya ile Çad; Kızıldeniz bölgesinde Etyopya ile Somali veya Etyopya ile Sudan arasında çatışma çıkartabilirlerse, bulanık suda balık avlayarak yeni yeni ülkeleri ağlarına düşürebileceklerini hesaplıyorlar. Afrika halkı bütün bu oyunlara, emperyalizme, sömürgeciliğe, hegemonyacılığa, ırkçılığa ve siyonizme karşı oluşturduğu cepheyi daha da güçlendirerek cevap veriyor. Ve Angola olaylarından bu yana bu cephenin kazandığı bütün zaferleri, özellikle Sovyet sosyal-emperyalizminin gerici tabiatı konusundaki kavrayışın hızla derinleşmesi belirliyor.

İŞTE ZAİRE: Paralı askerler aracılığıyla düzenledikleri bir saldırıyı "devrimci mücadele" ve "iç savaş" diye yutturup ikinci bir Angola yaratabileceklerini sananların hevesleri kursaklarında kaldı. Çünkü Katanga Jandarmalarını destekleyen bir tek Üçüncü Dünya ülkesi çıkmadı. Buna karşılık, gerek ABÖ yöneticileri, gerekse 20'yi aşkın Afrika devleti, paralı askerlerin saldırısını mahkûm ettiler ve Zaire halkı ile hükümetinin direnişini her bakımdan desteklediler. Angola'da MPLA'yı desteklemiş olan Kongo veya Rusya'dan büyük miktarda "yardım" alan Etyopya, Zaire ve Sudan ile aralarındaki anlaşmazlıkları bir yana bırakın, bağımsızlık ve devlet egemenliğinin savunulması etrafında kenetlenen saflara koştular. Ezilen ülkeler bileklerine yapışınca, "sosyalizm" maskesi takan katiller girecek delik bulamadılar.

İŞTE ZİMBABVE, AZANYA, NAMİBYA: Kudurmuşçasına Mozambik, Zambiya ve Botsvana'ya saldıran Smith, ya da her gün yeni katliamlara girişen Vorster, aslında ne kadar iflâh olmaz bir durumdalar! Rodezya yönetimi, geniş köylük bölgeleri artık askerî bakımdan denetim altında tutamıyor. ZİPA (Zimbabve Halk Ordusu) savaşçılarının kitlelerin içinde eriyerek yürüttükleri gerilla faaliyeti karşısında, günde ortalama 50 (yılda 15-18 bin) beyaz çiftçi ülkeden kaçıyor. Yenilgiler karşısında, bizzat İan Smith'in "Rodezya Cephesi" partisi, parçalanmaya yüz tutuyor. Güney Afrika'da, Azanya halkının yükselen kitle mücadelesine, zulüm kâr etmiyor. Söveto katliâmının yıldönümünde kan ve can pahasına yeni boyutlara ulaşan gösteriler, ırkçı rejimin "ırklar arasındaki ilişkileri düzeltme" ve "diyalog" safsatalarını da yerle bir ediyor. Güney Afrika'nın işgali altındaki Namibya'da, SWAPO'nun (Güney-batı Afrika Halk Örgütü) yönettiği silahlı mücadele, Vorster'in telaşlı "anayasa" ve "özerklik" numaralarını iyice tecrit edecek şekilde gelişiyor.

İŞTE AKDENİZ VE KIZILDENİZ KIYILARINDAKİ GERGİNLİKLER: Kolay mı Libya'yı Mısır'a saldırtmak? Rusya, bir provakasyon notasıyla Mısır aleyhine kamuoyu yaratmaya kalkıştığı anda, sadece Mısır değil bütün Arap Birliği, Libya ile anlaşmazlıklarını bırakıp doğrudan doğruya Yeni Çarları hedef alıyor. Sosyal-emperyalistler Kızıldeniz bölgesine yüklendiklerinde, Sudan Sovyet danışmanlarını sınırdışı ediyor. Somali, Kastro'nun bölücü tekliflerini geri çeviriyor. Demokratik Yemen, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri ile ilişkilerini güçlendirmeye başlıyor. Bütün Kızıldeniz ülkelerini bir araya getirecek bir zirvenin toplanmaşı çalışmalarına hız veriliyor.

VE İŞTE, ABÖ'NÜN 14. ZİRVE TOPLANTISI: Sudan cumhurbaşkanı Numeyri, "sosyal-emperyalizmi" Afrika'yı parçalamaya, "kıtayı çatışmalar alanına çevirmeye" kalkışmakla suçluyor. Rusya'nın Afrika'daki girişimleriyle Avrupa'daki girişimleri arasındaki bağlantıya dikkat çekiyor. Moskova'ya hiçbir ülkede deniz ve hava üssü verilmemesini istiyor. Ardından, Nijerya devlet başkanı Obasanjo, Cezayir-Fas, Somali-Etyopya, Sudan-Etyopya, Somali-Kenya, Libya-Çad anlaşmazlıklarına dikkat çekerek, dış güçlerin Afrika ülkelerini birbirleriyle çatıştırdığını belirtiyor. Nijerya devlet başkanı, bunu önlemek için anlaşmazlıkları gidermekle görevli özel bir komite kurulmasını öneriyor. ABÖ Zirvesi, bu öneriyi kabul ederek 7 devletin katıldığı özel bir komisyon kurduğu gibi, "Afrika'nın iç sorunlarına dışarıdan yapılan müdahalelere karşı çıkılması gerektiğini"de bir kere daha vurguluyor. Ayrıca Zimbabve'de, ZANU-ZAPU Yurtsever Cephesinin desteklenmesini karara bağlayarak, bölücülük ve ayrı "pazarlık" yollarını kapatıyor. Rodezya'nın sürekli saldırısına uğrayan Mozambik'in askerî, ekonomik ve diplomatik destek ihtiyaçlarının Afrika içinden karşılanması için somut tedbirler alıyor. Nihayet, Filistin halkının mücadelesini savunarak, Arap-Afrika dayanışmasını pekiştirmeye devam ediyor.

Süper devletler bu yüzden, Üçüncü Dünyadan o kadar çok korkuyorlar. 1955 Bandung Konferansından bu yana, Üçüncü Dünya elle tutulur bir şekilde ilerlerken, emperyalistler ve revizyonistler bu yüzden Üçüncü Dünyanın güya " tek başına ayakta duramıyacağını", "hiçbir sonuç elde edemediğini", hattâ "Üçüncü Dünya diye birşey olmadığını" ispatlamaya uğraşıyorlar. İt ürüyor, kervan da yürüyor.

GENÇ AFRİKANIN SESİ

Gabon Cumhurbaşkanı Hacı Ömer Bongo:

"Eğer biz uyanık olmazsak bağımsız Afrika her çeşit emperyalist ve yeni-sömürgeci gücün saldırısına uğramak tehlikesiyle karşı karşıya kalacak; bu gibi güçler kendi bencil iştihalarını doyurmak, ve kendi hegemonyacılıklarını Afrika'ya kabul ettirmek için elverişli bir ortam bulacak; kendi düşman blokları arasındaki çatışma ve bölünmeleri, Afrika'ya sokmaya kalkışabileceklerdir... Afrika, büyük devletlerin gerçek emelleri karşısında uyanıklığını korumalıdır. Tehdit edilmekte olan birliğini, ne pahasına olursa olsun korumalıdır. Afrika ülkeleri arasındaki zıtlaşma ve bölünmüler, sadece ortak düşmanlarını güçlendirir.... Dolayısıyla, bizi bölmek ve birbirimize yabancılaştırmak yerine, bizi birbirimize yaklaştıran her şeyi vargücümüzle yüceltmeliyiz. Afrika, zaman zaman kendi ilişkilerimizde ortaya çıkan sorunları, danışmalar, diyalog ve görüşmeler yoluyla çözmelidir."
(23 Haziran 1977'de ABÖ Bakanlar Konseyi'nin 29. Olağan Toplantısında yaptığı açış konuşmasından)

Somali Cumhurbaşkanı Yardımcısı İsmail Ali Abucar:

"Kızıldeniz önemli bir suyoludur ve dolayısıyla bir barış bölgesi olmalıdır. Hükümetimin siyaseti, Kızıldeniz'in herhangi bir çatışmaya sahne olmasına asla izin vermemektir... Somali Hükümeti, Hint Okyanusunun da bir barış bölgesi olmasını savunuyor. Hint Okyanusunda emperyalist askeri üslerin varlığını mahkum ediyoruz. Somali, Afrika'nın kurtarılması mücadelesinin desteklenmesinde Çin'in oynadığı ve oynamaya devam ettiği rolü görmezlikten gelemez. Çin Halk Cumhuriyeti'nin dünya tarihi sayfalarına yazmaya devam ettiği sayısız parlak zafer, haklı olarak Üçüncü Dünya ülkelerinin zaferleri sayılmaktadır.... Çin'deki yeni önderliğin, bütün zamanların büyük önderi ve devrimcisi Başkan Mao Zedung'un saptadığı yolu izlediğini görmekten kıvanç duyuyoruz."

(20 Haziran'da Pekin'de yaptığı konuşmadan)